

Treball de recerca

PROJECT 1984

Agraïments

Aquest treball no hauria estat possible sense el suport de la meva família, així com l'ajuda de Georgina Emily Jane Wallis Rowley en el suport emocional i l'ajuda que ha aportat a l'hora de redactar les lletres de les cançons.

També cal agrair a Guillem Soler i a Pere Mateu Xiberta per l'ajuda musical, juntament amb en Xavier Baurier i la Cobla Genisenca, que m'han servit de guies a l'hora de compondre les diferents peces del treball.

Destaco també l'ajuda de la Domina Nta Omodolor perquè em va ajudar a gravar alguns trossos de les peces.

Finalment agrair a la meva tutora del treball per haver-me acompanyat al llarg del projecte.

Índex

I. Introducció.....	5
II. Objectius.....	6
Cos teòric	
III. La música.....	7
3.1. Història del Jazz.....	7
3.1.1. El gospel.....	7
3.1.2. El Ragtime.....	8
3.1.3. El Blues.....	9
3.1.4. El Jazz New Orleans.....	10
3.1.5. El Jazz Dixieland.....	11
3.1.6. L'estil Chicago.....	11
3.1.7. El swing.....	12
3.1.8. El Bebop.....	13
3.2. Història del Rock.....	14
3.2.1. El Rock' N'Roll.....	14
3.2.2. El Soul.....	15
3.2.3. La cançó protesta.....	15
3.2.4. El Beat.....	15
3.2.5. El Rythm and Blues Britànic.....	16
3.2.6. El Rock adult.....	16
3.2.7. Revolució del Rock.....	17
3.2.8. Començar de zero	17
3.2.9. El pop.....	18
3.3. Anàlisi musical dels estils escollits.....	19
3.3.1. El gospel.....	19
3.3.2. El blues.....	19
3.3.3. El Reggae.....	21
3.3.4. El Soul.....	22
3.3.5. La cançó protesta.....	22
3.3.6. El Beat.....	22
3.3.7. El pop.....	23
3.3.8. La sardana.....	23
3.4. Instruments utilitzats.....	24
IV. El copyright.....	25
4.1. Entitats gestores.....	26
V. 1984.....	27
5.1. Anàlisi del llibre.....	27
5.1.1. George Orwell.....	27
5.1.1. La novel·la.....	28
5.3. Capítols escollits.....	28
5.3.1. Londres.....	28
5.3.2. Winston Smith.....	30
5.3.3. Els dos minuts d'odi.....	32
5.3.4. Júlia i l'excursió al camp.....	34
5.3.5. L'habitació.....	35

5.3.6. El llibre.....	36
5.3.7. La captura.....	37
5.3.8. El ministeri de l'Amor.....	38
5.3.9. La bala final.....	39

Cos pràctic

VI. Cançons.....	41
6.1. Be glad, be pleased.....	41
6.1.1. Estructura musical.....	41
6.1.2. Instruments utilitzats.....	43
6.1.3. Lletra.....	43
6.2. Never survive.....	44
6.2.1. Estructura musical.....	44
6.2.2. Instruments utilitzats.....	45
6.2.3. Lletra.....	46
6.3. Hate.....	47
6.3.1. Estructura musical.....	47
6.3.2. Instruments utilitzats.....	47
6.3.3. Lletra.....	47
6.4. Hidden conversation.....	48
6.4.1. Estructura musical.....	48
6.4.2. Instruments utilitzats.....	49
6.4.3. Lletra.....	50
6.5. Home sweet home.....	50
6.5.1. Estructura musical.....	51
6.5.2. Instruments utilitzats.....	51
6.5.3. Lletra.....	52
6.6. The Book.....	52
6.6.1. Estructura musical.....	53
6.6.2. Instruments utilitzats.....	53
6.6.3. Lletra.....	53
6.7. Love letter.....	55
6.7.1. Estructura musical.....	55
6.7.2. Instruments utilitzats.....	56
6.7.3. Lletra.....	56
6.8. 101.....	57
6.8.1. Estructura musical.....	58
6.8.2. Instruments utilitzats.....	59
6.8.3. Lletra.....	59
6.9. Camí a l'exili.....	60
6.9.1. Curts.....	61
6.9.2. Llargs.....	62
VII. Conclusions.....	64
VIII. Bibliografia.....	66
IX. Annexos.....	71

I. Introducció

Des de ben petit he estudiat música. La creació musical, juntament amb la interpretació sempre m'ha agradat. Així doncs he aprofitat aquest treball per iniciar-me en la composició.

Tot i això, m'ha costat definir el treball, ja que no he volgut crear un disc sense cap fil conductor, i a més, li he afegit la dificultat de no només fer cançons, sinó fer un projecte de cançons relacionades entre si. També així he relacionat dues parts artístiques que m'agraden molt: la música i la literatura. Per això he decidit agafar el llibre de crítica social 1984 de George Orwell. Aquest llibre m'ha anat molt bé perquè combina temes socials i polítics, i a més he pogut utilitzar molts tipus d'estils degut a la diversitat d'escenaris del llibre i dels quals n'he realitzat nou cançons.

Per tal de realitzar el treball l'he dividit en dues parts, el cos teòric i el cos pràctic. A la primera part he fet un anàlisi breu de la música, amb la història i els instruments. També he explicat com funciona la Propietat Intel·lectual, per tal de registrar les obres fetes. Finalment he escrit un resum del llibre 1984, amb el qual m'he inspirat per fer les peces musicals que formen l'àlbum.

En el marc pràctic he fet una explicació de cada peça que he escrit, explicant la intenció de la peça, la seva harmonia, la seva instrumentació i la seva lletra.

Per realitzar aquest treball m'he basat en dues grans fonts d'informació: músics professionals, que es dediquen a la composició, i internet, on hi he trobat tota la informació que necessitava.

II. Objectius

Els objectius d'aquest treball són:

- A partir del llibre 1984 poder desenvolupar diverses cançons depenent dels apartats escollits a criteri personal.
- Explorar la història de la música moderna a través de les composicions.
- Desenvolupar la meva habilitat a l'hora de compondre cançons amb diferents estils musicals.
- Compartir experiències amb gent que es dediqui o s'hagi dedicat a l'escriptura musical.
- Desenvolupar un treball que m'apassioni i m'aporti coneixements.
- Experimentar amb la música per si pot ser una opció definitiva pels meus estudis universitaris.

III. La música

El terme música és defineix com a “Art que s’expressa mitjançant la combinació de sons, d’acord amb les lleis de la melodia, l’harmonia i el ritme” segons el diccionari en línia *Diec 2*. Tal com passa amb moltes arts, la música és considerada una forma de comunicació de sentiments i sensacions que s’entén de forma global i que, des dels primers homínids, ja existeix. La seva evolució sempre ha sigut depenent de la cultura del moment, del lloc i del temps en què s’escrivia.

El meu treball està basat en els gèneres de música popular del segle XX, anomenada també com a música moderna.

3.1. Història del Jazz

La història del Jazz comença al principi del 1900. Inicialment va ser creada i considerada música popular, tot i que al llarg de la seva evolució va anar guanyant reputació com a estil culte i intel·lectual. Dins del Jazz existeixen diversos gèneres que s’expliquen a continuació.

3.1.1. El gospel

El gospel va néixer mentre Amèrica traficava i comerciava amb esclaus perquè treballessin al camp o en la construcció de les vies del tren. Totes aquestes persones van acabar tenint una vida que girava en dos grans conceptes: el treball (llargues jornades de feina sent maltractats) i la religió cristiana (imposada pels americans).

Com a resultat de la cultura de tots aquests esclaus (que donava molta importància a la música, al cant i al ball) i a la nova incorporació de temes cristians va sorgir el gospel. Aquest es basava en l’expressió de tot allò que sentien, que sovint era enyorança, falta de llibertat i espiritualitat. Així doncs la música es va convertir en un mitjà d’expressió codificat entre els esclaus, en una via d’escapament de la realitat que vivien o per tornar, de forma simbòlica, a les seves tradicions i cultura. També va ser una manera de transmetre les noves creences espirituals.

Aquestes condicions van desenvolupar diferents estils musicals:

- Les “work songs” o cançons de treball: Cançons de treball que cantaven els esclaus mentre treballaven per tal d'evadir-se del cansament físic i mental. La lletra sovint estava relacionada amb la feina que feien, s'acostumava a cantar en grup. Un solista cantava, els altres després repetien amb eco les frases més destacades del discurs sovint improvisat. De mica en mica s'hi van anar afegint petites figures rítmiques amb instruments fets per ells mateixos.
- Espirituals negres: Són les cançons religioses cantades pels esclaus. De temàtica cristiana (són les mateixes cançons que es cantaven a missa, de litúrgia protestant) però versionades amb ritme i coreografies. Com que sentien la religió de forma diferent, la població afroamericana va començar a construir les seves esglésies.

Tot i que el gospel era un estil que feia anys que es practicava, no va atreure el gran públic fins a la dècada dels anys trenta. Va ser representat per diferents artistes com Rosetta Tharpe, autora de My Journey Sky i This Train, Reverend Timothy Wright (conegut com el Padrí del gospel), que va destacar amb obres com House of the Lord i Holly Spirit, Cal exaltar altres artistes com Ansgar gospel, The elementals, i Mahalia Jackson, que va ser una de les veus més poderoses interpretant cançons com Amazing Grace i His Eye In His Sparrow.

Tots aquests artistes van aprofitar la seva popularitat en el món dels blancs per tal de reivindicar el maltracte que rebien pel sol fet de ser negres.

3.1.2. El Ragtime

És un estil de música que va començar a finals del segle XIX i la seva popularitat va durar fins als anys 20. És considerada com a la primera música d'origen completament americà. És l'estil predecessor del jazz.

Aquest estil va coincidir amb l'època de les primeres gravacions, fet que va ajudar a fer que es popularitzés. Aquestes noves gravadores eren precàries i només podien enregistrar un instrument amb una mínima qualitat. Això va dur

que el piano, al poder omplir molt la línia harmònica, tot i ser un sol instrument, fos molt utilitzat. També és conegut per ser l'estil acompanyant de les pel·lícules de principis de segle, les quals eren mudes (hi havia un pianista que, mentre es projectava el film, acompanyava les escenes, incrementant així els sentiments que transmetien les imatges).

També cal destacar que aquesta música de ball va tenir diversos representants, però els més importants són:

- Ernest Hogan, ja que va ser el primer compositor que es coneix, amb la peça "Pas Ma La" publicada el 1895. Tot i això és un autor que no està molt ben considerat dintre dels fans del Ragtime perquè va escriure una cançó de contingut racista.
- L'artista més famós és Scott Joplin (1867 o 1868-1917), ja que va ser l'autor de les peces més famoses "The Entertainer" i "Maple Leaf Rag". És també conegut pel seu pseudònim "The King of Ragtime".

3.1.3. El Blues

El blues és un estil musical caracteritzat per la seva tristesa. El seu propi nom ja ho indica perquè la seva definició és un estat de melancolia o depressió. Aquest sentiment estava present en les plantacions del sud durant el segle XIX. Com ja hem mencionat abans, als Estats Units molts esclaus afroamericans utilitzaven les "work songs", que quan es van afegir instruments de corda com el banjo i la guitarra es van convertir en cançons de Blues. Aquest estil va anar evolucionant influenciat pel Jazz i viceversa. Però a diferència del Jazz, el blues no va sortir de les esferes més tradicionals i afroamericanes fins passada la dècada dels anys trenta.

Aquest estil, durant els anys vint i trenta, va ser representat per Son House, Blind Lemon Jefferson, Leadbelly, Charlie Patton i Robert Johnson. Tot i això, després de la popularització del blues, es va anar dividint, a vegades perquè es barrejava amb altres estils ja existents o segons la ciutat on es tocaven. Alguns

exemples poden ser: St. Louis blues, el blues de Memphis, el de Louisiana, el blues country tradicional, el blues bogi-woogie,...

3.1.4. El Jazz de New Orleans

Malgrat l'abolició de l'esclavitud, la cultura africana va seguir molt present a la societat americana i va continuar sent mal vista. Tanmateix, a la dècada del 1920 la música afroamericana començava a estar valorada i acceptada. També va començar a ser escoltada obertament.

L'estil Jazz de New Orleans, com el seu nom indica provinent de Nova Orleans (Delta del Riu Mississipí, Louisiana), tenia la funció d'acompanyar les celebracions socials amb música: funerals, casaments o simplement balls. Aquest jazz es tocava amb una banda que no tenia una estructura fixe. Normalment estava formada per instruments de vent metall (trompeta, trombó, tuba, corneta i helicó), instruments de vent fusta (clarinet) i percussió (platerets, bombo, caixa, ...). Cal destacar que quan la banda tocava en un escenari o en un lloc fix també els podia acompanyar un piano i un contrabaix.

Els representants més coneguts són:

- Joe King Oliver (1885-1938): va néixer a una plantació, va començar a tocar la trompeta molt jove i va triomfar com a tal. Va ser un músic que va ajudar a passar del Jazz prehistòric al nou estil de jazz, tal com el coneixem avui en dia. Va tocar amb Louis Armstrong a Chicago.
- Louis Armstrong (1901-1971): va néixer a Nova Orleans, i també tocava la trompeta. Va començar amb un quartet de música, a la seva ciutat natal. Al cap de poc ja va ser contractat per Joe King Oliver en una banda a Chicago. Allà va fundar el seu propi grup "The Hot Five" amb el qual va arribar a convertir-se en, segons Duke Ellington, el Mr. Jazz. Al llarg de la seva vida va estar molt lligat a la política, contra les diferències racials i contra el règim soviètic.

El Jazz New Orleans quan es va anar escampant pels Estats Units va anar canviant, tant d'estils com d'estructura segons els intèrprets i la regió on es tocava.

3.1.5. El Jazz Dixieland

Aquest jazz, a diferència del New Orleans o el Chicago, era tocat per blancs americans o immigrants europeus. Aquests van combinar la música europea (clàssica i ordenada) amb la tradicional africana que portaven els esclaus dels camps, que tant els va començar a fascinar.

Al principi, per desenvolupar aquest estil el músic es fixava en una cançó tradicional afroamericana que podien cantar al camp o a missa, després hi passava el filtre europeu, o sigui, desenvolupava una música amb una melodia polida, perfecta per l'autor, que llavors era acompanyada per uns papers escrits. No hi ha gaire improvisació, i aquestes bandes mai van poder imitar al cent per cent les bandes New Orleans ja que la cultura africana és més expressiva, i això a l'hora d'interpretar una cançó era molt visible.

Van ser els criolls (persones nascudes a Amèrica, però de pares europeus) els que van incorporar el saxofon al jazz.

Aquest estil va estar representat per:

- “Papa” Jack Laine: molts cops és considerat com el primer blanc en fer jazz. Era un bateria i saxofonista i va començar creant una “marching band” per on van passar tots els grans músics del jazz Dixieland. Mai va fer cap gravació.
- Nick la Rocca: Era trompetista. Va ser el líder de la “Original Dixieland Jazz Band”, a la qual s'atribueix la primera gravació de jazz de la història l'any 1917.

3.1.6. L'estil Chicago

Els músics més influents de Nova Orleans (tant del jazz New Orleans com del Dixieland) van començar a emigrar cap al nord dels Estats Units (Nova York, Chicago, ...). La barreja dels dos estils jazzístics va fer que es comencés a

donar importància a un sol instrument solista i a introduir dins la banda un saxofon i una bateria. A partir d'aquest moment, les bandes van començar a dir-se amb el nom del solista, per exemple: *Benny Goodman's Band* o *Louis Armstrong Jazz Band*.

3.1.7. El swing

A partir del gener del 1920, als E.E.U.U hi havia la "Llei Seca". Aquesta consistia a eliminar totes les begudes alcohòliques dels Estats Units d'Amèrica, ja que eren considerades com l'origen del crim organitzat i violència. Aquesta prohibició va fer que es formessin molts bars clandestins on es delinquia amb el contraban d'aquest tipus de substàncies. Això va significar que van aparèixer molts clubs per tal de fer el tràfic de manera més dissimulada.

Així doncs, s'havien obert molts establiments que necessitaven una música animada per tal que la gent assistís, divertir als espectadors i així substituir l'alcohol com a forma d'evasió i es promocionés el consum il·legal fent negocis amb traficants .

Aquest fet va provocar que els músics de jazz que prèviament interpretaven Jazz Chicago i volien innovar o evolucionar acabessin creant el swing; un estil pensat com a ball de societat, que en comptes de tocar-ho amb orquestra es tocava amb les *big bands*, l'orquestra de jazz per excel·lència.

Es caracteritza per suavitzar els ritmes i melodies i accentuar el compàs de quatre temps. Aquest fet estava pensat per tal que la música fos més ballable, a part de desenvolupar el *riff* (melodia curta en forma de pregunta resposta que feien els instruments acompanyants). A fi que aquestes melodies s'entenguessin més, les bandes es van dividir en seccions (normalment per l'instrument o la família del qual s'interpretava). Aquests canvis van fer que l'objectiu del solista de l'estil Chicago continués desenvolupant-se.

Unes de les raons importants en el gran èxit comercial del swing va ser la seva proximitat a la música del cinema i a la música dels musicals de Broadway. Això va fer que la música estatunidenca s'escampés per tot el món.

Els grans representants del swing són:

- Duke Ellington: tocava el piano, era compositor i director. Va ser un dels creadors de les Big-Bands de jazz. És conegut, entre d'altres, per haver escrit moltes cançons.
- Billie Holiday: va ser una de les cantants més conegudes de l'època, marcada per les seves vivències (va ser violada quan tenia deu anys i poc després va començar a prostituir-se) va tenir molt èxit degut a la seva veu i la seva manera d'interpretar la música.
- Ella Fitzgerald: coneguda per ser la reina del Jazz, va tenir una vida basada en el swing i el jazz. És l'artista d'estil jazzístic més premiada de la història (13 Grammys).

3.1.8. El Bebop

La popularització dels estils de jazz esmentats anteriorment, que durant els anys 40 moltes orquestres el tocaven. Molts músics van trobar que s'estava perdent l'essència de la música jazz, que s'estava simplificant pel sol fet de tenir més èxit i de poder agradar més al gran públic. Aquests intèrprets per poder fer la seva música de qualitat, van anar posant tempos ràpids i moltes improvisacions, no tan basades en la melodia, sinó en la base harmònica. També cal destacar que perquè hi hagués més llibertat pel solista les bandes es van reduir a només els instruments de vent i pocs instruments de base (contrabaix i bateria).

Els grans representants d'aquest estil són:

- Charlie Parker: tocava el saxofon. És considerat un dels creadors del Bebop juntament amb Dizzy Gillespie. Era conegut amb el sobrenom "Bird".
- Dizzy Gillespie: era un trompetista, que com ja he mencionat abans, és considerat un dels creadors del Bebop. És un dels millors trompetistes de la història del jazz, juntament amb Louis Armstrong.

El Bebop va tenir problemes de popularització a causa del creixent èxit que tenia el Swing i que el Sindicat de Músics del moment va prohibir enregistrar l'estil.

3.2. Història del Rock

Després de la Segona Guerra Mundial, un col·lectiu que havia passat desapercebut durant molts anys va començar a reivindicar-se musicalment. Aquests eren els joves i adolescents, que veien com s'estaven quedant estancats en una societat que no es recuperava de la postguerra i que volien distanciar-se dels seus antecessors. En aquesta part de la història sorgeixen molts estils diferents, dels quals només explico els més importants.

3.2.1. El Rock' N' Roll

Aquest estil és caracteritzat per la facilitat de poder crear una banda de barri, amb quatre o cinc membres (baix, bateria, guitarra i veu) i que ajudava a transmetre aquesta idea adolescent que es tenia sobre l'abandonament del seu col·lectiu. L'objectiu d'aquesta música era per ser interpretada en bars, no per ballar ni per escoltar ni per fer negocis, sinó per divertir-se i que fos la base de l'entreteniment juvenil juntament amb el sexe i les drogues.

El representant d'aquest estil és:

- Elvis Presley: és conegut amb el sobrenom "The king of Rock". La seva vida va estar influenciada per estils com el blues, o el country, però quan va començar a tenir èxit va ser quan va enfocar la seva carrera cap als joves i adolescents. Va arribar a gravar alguna pel·lícula i és conegut per temes com "Jailhouse Rock", "Blue Christmas" o "Can't help falling in love". La fama el va portar al consum extrem de drogues, que al cap d'uns anys de decadència de la seva carrera, van contribuir a la seva mort l'any 1977.

3.2.2. El Soul

És un estil de música que pretén evocar sentiments. D'aquí prové el seu nom, que traduït significa "ànima". Recorda molt al gospel, ja que torna a ser un mitjà d'expressió sobretot per a la comunitat negra, a més de reflectir aspectes socials de forma crítica. Per això, també, moltes cançons d'aquest estil es van convertir en himnes per la lluita. Aquest estil està representat per:

- Aretha Franklin: es va guanyar el sobrenom de "The Queen of Soul" amb cançons com "Respect" (1967), un clar exemple d'una cançó convertida en un himne de lluita, en aquest cas en contra del racisme.

3.2.3. La Cançó Protesta

L'alta comercialització de la música va fer que diversos artistes no estiguessin d'acord amb la manera que es capitalitzava la música. D'aquí va sortir un moviment que podria semblar l'inici del moviment *hippie*, que aniria agafant força amb el pas dels anys. D'aquest estil van sorgir noms tan coneguts com:

- Bob Dylan: va crear un estil de música que combinava la música tradicional estatunidenca amb lletres poètiques, que el van fer guanyar un premi Nobel de Literatura l'any 2016. És conegut per cançons com "Blowin' in the wind" o "Like a Rolling Stone".

3.2.4. El Beat

Aquesta música prové del Regne Unit. Es basava en remarcar molt el segon i quart temps. D'aquí prové el seu nom "Beat" que significa pulsació, fet que donava un so molt quadrat a la música. A l'utilitzar melodies alegres i que s'enganxen fàcilment, a vegades el Beat es considera l'antecessor del pop. A vegades s'anomena "Liverpool Sound" perquè era liderat per un grup de la regió:

- The Beatles: és considerat un dels grups més influents de la música moderna. Va dominar la música dels anys 60 i van convertir-se en un emblema pel moviment *hippie*. Estava format per quatre músics: John

Lennon, Paul McCartney, George Harrison i Ringo Star. Són coneguts per cançons com “Help” (1965) o “Here comes the sun” (1969).

3.2.5. El Rythm and Blues Britànic

La reivindicació de l'estil de l'escola Chicago, recuperant el blues en estat pur però modernitzant-ne, a vegades, els instruments va fer que sorgissin grups o estrelles de rock com:

- The Rolling Stones: considerada la millor banda de Rock & Roll de finals dels anys 60 va transformar-se en l'alternativa a escala mundial, a la música dels Beatles. Són coneguts per temes com “(I can't get no) Satisfaction” (1965) o “Brown Sugar” (1965).

3.2.6. El Rock Adult

Aquest recull tots els estils que es reflecteixen amb el Rock o el Jazz. Els més famosos són:

- Rock simfònic: intenta barrejar el rock amb la música clàssica. Eren una formació orquestral però amb un grup de rock incorporat (guitarra elèctrica, baix, bateria,...). Un clar exemple és *Protocol Harum*, on al tema *A winter shade of pale* s'inspira en una ària de Bach.
- Hard Rock: és un estil que es troba al mig de dos grans estils com són el Rock i el Heavy Metal. Grans músics d'aquest estil són Led Zepelin i Deep Purple.
- Heavy Metal: tot i que la consolidació de l'estil no arriba fins a la dècada dels 80', el seu origen comença als anys 70. Aquest estil va donar gran importància a la distorsió, tant de la guitarra com del baix, donant pas a l'inici de la distorsió dels instruments i veu. Conegut per grups com Kiss o AC/DC.

3.2.7. Revolució del Rock

El moviment *hippie* ja relacionat amb el Beat o el Rythm and Blues, juntament amb les seves idees de renovar allò antic, van agafar el Rock i el van modernitzar de diferents formes. Alguns exemples són:

- Rock experimental: aquest és un estil que intenta revolucionar el so i la tècnica del Rock i del Jazz Rock. Potencia els virtuosismes de la guitarra, amb grans solos. El gran representant és Jimi Hendrix, qui va elevar la guitarra elèctrica a la figura d'instrument solista.
- Psicodèlia o Àcid rock: estil de caràcter experimental per tal de transformar el so tradicional del rock. Va aconseguir posar-se al capdavant de la música d'avantguardes i el seu gran representant va ser el grup The Doors.
- Glam Rock: al llarg dels anys, la música havia sigut sempre un acte de serietat dalt de l'escenari. Aquest estil, que combinava Hard Rock amb Heavy metal, va ser el pioner de grans espectacles i d'atorgar importància a la música en directe. És representat per grans grups o músics com David Bowie o Queen.
- Punk: la industrialització del rock, va fer que moviments anarquistes o d'altres filosofies contràries al capitalisme creessin el Punk, un estil caracteritzat per melodies simples i lletres reivindicatives. Alguns dels grups més importants d'aquest estil són Ramones, Happie Punk o Green Day.
- Funky: la barreja del Soul, el Rythm and Blues i el jazz va fer que sorgís una música amb una base molt rítmica i marcada. Alguns dels artistes i grups més coneguts d'aquest estil són Earth, James Brown i Urban.

3.2.8. Començar de zero

Alguns estils van voler trencar amb la tradició del rock i van començar a fer estils diferents. Alguns exemples són:

- Disco: a finals dels anys 60 el Soul va anar adoptant una forma psicodèlica amb les orquestres que a vegades l'acompanyaven. Durant els anys 70, aquesta música va tenir molta importància. Bee Gees o ABBA són alguns dels grans representants de l'estil.
- Hip-hop: cultura urbana que no només es relaciona amb la música però que sí que es caracteritza per rimar ràpidament una lletra sobre una base. Aquest estil també és conegut com a rap i alguns dels representants són Black A Peace o Eminem.
- Reggae: aquest és un dels pocs estils que va sortir de Jamaica. Com el Hip-hop, també s'associa amb un corrent. En aquest cas el rastafarisme. Es caracteritza per una repetició del ritme de la base, i d'una lletra complexa, que pot parlar de molts temes. El seu gran representant és Bob Marley.

3.2.9. El pop

El pop és un estil de música que va començar a sorgir a Anglaterra al llarg dels anys 50 però que no va assolir la seva època d'esplendor fins als anys 80. El seu nom té origen a l'escurçament de la paraula anglesa "popular", que té el mateix significat que en català, això fa que sigui una música influenciada per moltes músiques del moment. Tot i que té un origen molt antic, aquest estil encara és un dels més escoltats avui en dia, i al llarg de la segona meitat del Segle XX va anar canviant. El seu màxim representant és:

- Michael Jackson: considerat com el rei del pop va tenir una gran carrera des de molt petit. Va començar amb un grup anomenat "The Jackson Five" que estava format pels seus altres quatre germans i ell. Després va continuar la seva carrera en solitari. També és conegut per realitzar grans espectacles en directe, influenciat pel Glam Rock. Algun dels seus grans temes són "Thriller" (1982) o "Black or white" (1991).

3.3. Anàlisi musical dels estils escollits

En aquest apartat es defineixen els estils musicals que després caracteritzaran les cançons de la part pràctica.

3.3.1. El gospel

Aquest estil, com ja he mencionat anteriorment, està pensat per cantar-se a esglésies, això fa que sigui prou fàcil per a poder ser interpretat per tot el públic. A més hi ha d'haver una oració cristiana dita o cantada. Així doncs, es poden identificar alguns elements de l'estil que tenen objectiu evangelista. Els més característics són:

- Música estructurada com a “pregunta-reposta”, ja que l'orador canta o recita i el cor o església repeteix. Tanmateix algunes respostes són repetides, depenent molt del missatge que es vol transmetre durant la peça.
- Ús de grans corals, que fan una melodia simple amb un ritme marcat que acostuma a ser repetida diverses vegades.
- Posseeix una harmonia complexa, amb diferents veus diferents que acaben creant una sensació de grandesa i joia.
- Els instruments més utilitzats eren la veu i la percussió corporal. Tot i això la majoria de variacions del gospel afegeix instruments com l'orgue elèctric, el piano, bateria, baix i guitarra elèctrica.
- Lletra purament confessional: diu directament que Jesús és l'únic salvador.
- Tota la peça està pensada per emocionar al cantant i a l'espectador, que causi sensació i així entrar en el món espiritual.

3.3.2. El Blues

Aquest estil té l'objectiu de ser la música de l'esperit, o sigui, que sigui sincera. El Blues ho aconsegueix de diverses formes:

- Té una estructura repetitiva que consta de dotze compassos. Aquesta forma es va repetint sempre al llarg de la peça.

- Els acords de blues, exceptuant el primer grau, tenen la sèptima incorporada, fet que li dóna una sonoritat especial i més dissonant.
- L'harmonia del blues també és molt simple, ja que es basa en tres graus: I, IV, V. Els quatre primers compassos de la roda estan constituïts pel grau I. Posteriorment hi ha dos compassos del grau IV i es torna al primer grau durant dos compassos. Després hi ha un compàs de grau V, un compàs de grau IV, seguidament un de grau I i l'últim pot ser tant un grau I com V, depenent de la sonoritat que es vulgui donar a la peça.

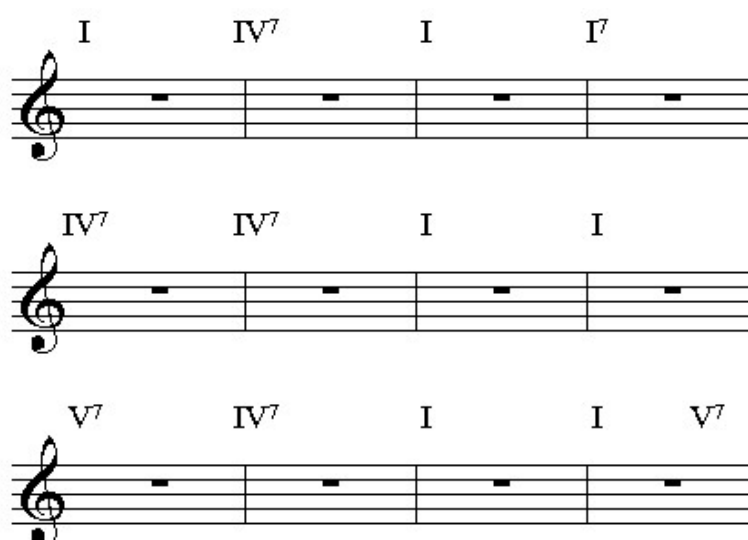

Figura 1: Imatge extreta de <http://www.sondames.org/wp-content/uploads/2009/10/bluesprogression2.jpg>

- Els acords de blues, exceptuant el primer grau, tenen la sèptima incorporada, fet que li dóna una sonoritat especial i més dissonant.
- Un altre aspecte a destacar és el ritme, anomenat ritme "swing". Consisteix a fer la nota forta més llarga. Per tant, tot i que s'escriu en forma de corxeres, es toca com si fossin la primera i l'última nota d'un treset de corxeres.
- La melodia o la improvisació es basa en l'escala pentatònica menor. Aquesta és una escala de cinc notes que equivalen als graus I, III, IV, V i

VII. A aquesta escala s'hi acostuma a afegir "Blue notes" que són notes que estan a mig to d'una nota de l'escala.

- La lletra del blues ja és molt variada. Podien ser tant cançons d'amor com cançons per reivindicar drets. Molts cops, per evitar represàlies, les lletres tenien doble sentit.
- La instrumentalització del blues ja comença a ser més variada. Normalment tenien un baix, una guitarra, una bateria i alguna veu. El piano també s'utilitza, igual que alguns instruments de vent com el saxo, el trombó, el clarinet o la trompeta.

3.3.3. El Reggae

El reggae és un estil que, com el gospel, va lligat a una religió. En aquest cas és la religió Rastafari. Per representar els seus ideals de llibertat, el reggae es caracteritza per:

- No tenir una estructura definida, com per exemple té el Blues. Sí que els compassos són de quatre temps, per tant acostumen a ser 4/4.
- Marcar sempre el segon i quart temps, a més d'emfatitzar, a vegades, el tercer temps, fet que fa diferenciar el Rocksteady amb el Reggae. A més s'interpreta a una velocitat bastant baixa. Marcar els temps forts amb el silenci, com fa el Reggae, s'anomena *shank*.
- Tenir una línia de baix bastant repetida rítmicament al llarg de la peça. Aquestes parts que es repeteixen s'anomenen *riffs*.
- Utilitzar instruments de vent, sobretot trombons, trompetes i saxofons. Tots ells acostumen a sentir-se com a introducció de la peça i entremig, però no al llarg de tota ella.
- Tenir una lletra que normalment té sentit politicosocial. Tot i això també hi ha altres temàtiques tot i no ser tan utilitzades.

3.3.4. El Soul

Aquest és un estil amb arrels del rythm&blues i el gospel. Tenia com a objectiu principal acabar amb les desigualtats racials del moment. En barrejar dos estils afroamericans, va sorgir un estil que es caracteritzava per:

- Tenir una estructura melòdica "pregunta-resposta" com la del gospel.
- Ser un estil energètic, volia ser un estil de lluita, per tant s'utilitzaven grans formacions musicals, amb molta diversitat d'instruments. Tot i això la veu és sempre l'element més important
- Utilitzar veus suaus i profundes, instruments de vent (sobretot metall), instruments de percussió com les bateries, a més d'utilitzar també percussió corporal, i instruments electrònics com el baix o la guitarra elèctrica, i també teclats (pianos i orgues de jazz) que destacaven.
- Tenir una lletra de caràcter reivindicatiu, buscava la igualtat, tot i que també molts artistes van fer grans temes d'amor amb aquest estil.

3.3.5. La cançó protesta

Té la base en la lletra. No vol dir que musicalment sigui simple, sinó que al llarg de la seva història ha utilitzat diferents estils musicals. L'única norma que compleixen totes les obres considerades cançó protesta és que la lletra reivindica alguna injustícia.

3.3.6. El Beat

El Beat no tenia cap objectiu inicial, per tant les seves característiques variaven més. Tot i això algunes sí que eren necessàries:

- Normalment a part de la veu solista, un cor sonava de fons, que moltes vegades recreaven onomatopeies.
- Marca el segon i el quart temps més que el primer i el tercer.
- Dins d'una mateixa cançó es podien barrejar molts estils, des del rock psicodèlic a la música clàssica.

- També s'harmonitza molt la veu, creant acords complexos i molts cops dissonants.
- La formació essencial estava formada per veu, guitarra, baix i bateria.
- La lletra té molta importància, a més que no té un tema estandarditzat fix.

3.3.7 El Pop

La música pop és essencialment comercial, per tant no es dirigeix a un públic directament, sinó que s'adreça al màxim d'oients possible. Remarcar que està pensada per ser més un producte que una obra d'art. Per aconseguir-ho, té algunes característiques com:

- La importància que té la gravació d'estudi, utilitzant tecnologies que en un directe no serien possibles.
- El ritme és molt marcat i fàcil d'entendre.
- Gran quantitat d'instruments o veus que formen un cor que donen molta consistència a l'harmonia de la peça, tot i que ha de ser senzilla.
- Estan formades per melodies senzilles, no es compliquen i acostumen a ser molt repetitives.
- Lletres que acostumen a ser planes, ja que no tenen la necessitat d'explicar o convèncer d'unes idees com altres estils.

3.3.8. La sardana

Aquesta música està pensada essencialment per ser ballada. Així doncs, per tal que la coreografia sigui sempre la mateixa, està dividida pels curts, de poca durada, i pels llargs, que com el seu nom indica duren més. S'utilitza temps que siguin binaris (2/4, 6/8).

La cobla és el nom que s'atorga al grup que interpreta les sardanes i està format per un flabiol, un tamborí, dos tibles, dues tenores, dues trompetes, un trombó, dos fiscorns i un contrabaix.

El ritme conegut és el de dues corxeres i una negra, tot i que molts cops se n'utilitzen de diferents, per així donar més joc a la peça.

3.4. Instruments utilitzats

En aquest apartat es defineixen ràpidament tots els instruments que posteriorment surten en l'apartat pràctic.

- Vocòder: És un sintetitzador de veu. Crea un efecte de veu robotitzada i artificial.
- Bateria: Conjunt d'instruments de percussió.
- Baix elèctric: Instrument de corda pinçada de quatre o cinc cordes de registre greu.
- Guitarra: Instrument de corda pinçada de sis cordes. A vegades porta un micro que serveix per amplificar o modificar el so original de les cordes.
- Piano: Instrument de corda, que es colpegen per tal que sonin.
- Trombó: Instrument de vent metall que funciona amb vara o pistons.
- Trompeta: Instrument de vent metall que funciona amb pistons.
- Saxòfon: Instrument de vent fusta que funciona amb claus.
- Ukelele: Instrument de corda pinçada de quatre cordes de registre agut.
- Flabiol: Flauta de bec, d'origen català que es toca amb una sola mà.
- Tamborí: Instrument de percussió petit que tocat amb una sola baqueta.
- Tible: Instrument de vent fusta de doble canya.
- Tenora: Instrument de vent fusta de doble canya, similar al tible però més llarg i amb la campana de metall.
- Fiscorn: Instrument de vent metall de registre greu que funciona amb pistons.
- Contrabaix: Instrument de corda fregada de registre greu.

IV. La propietat intel·lectual

En aquest apartat, parlo de la part legislativa que incumbeix la creació d'obres musicals.

La comercialització de les idees, així com el fet d'atorgar el mèrit a una persona per la seva creació es regula amb el Reial Decret 1/1996, del 12 d'abril. Aquest tracta del dret de propietat que recau sobre un objecte immaterial. Aquests drets són acumulables, o sigui, que no per tenir una obra en físic, per exemple un llibre, significa que el dret a aquesta propietat desapareix, per tant no es podrà reproduir sense el permís de l'autor.

Per entendre la llei, s'han de comprendre els diferents factors que queden implicats per aquesta:

- Autor: És la persona que ha creat l'obra, o que té els drets com a tal.
- L'obra: Cal que sigui transmesa per algun mitjà, indiferentment de la qualitat estètica que tingui.

La llei recull dos tipus de drets:

- Dret moral: Són uns drets intransmissibles i no s'hi poden renunciar. Tracten de la relació que hi ha entre l'obra i el seu creador. Aquest dret permet a l'autor decidir què fer amb l'obra, si es vol divulgar o no, també permet triar si es vol modificar l'obra una vegada ja ha estat publicada o a retirar-la en cas d'un canvi d'idees.
- Dret patrimonial: Aquest dret permet a l'autor tenir el poder de reproduir, distribuir o de transformar l'obra quan i com vol.

Per la posterior utilització de l'obra, així com d'altres que derivin de l'original s'utilitzen les llicències d'accés lliure. Aquestes estan controlades per Creative Commons, una organització basada en la utilització de les obres. Aquest òrgan té definits sis llicències d'ús, les quals depenen de la comercialització, reproducció i distribució de l'obra original, així com de les obres derivades.

Aquests tipus són:

- **Reconeixement-NoComercial:** Es permeten obres derivades però no es permet la comercialització de l'original ni de les versions d'aquesta.
- **Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual:** Per tal de distribuir les obres derivades és necessari una llicència similar a l'original per tal de poder ser distribuïdes. La comercialització de l'obra original i de les versions no serà vàlida.
- **Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada:** No es permet la comercialització de l'obra ni la creació de versions d'aquesta.
- **Reconeixement:** Es permet l'ús comercial de l'obra així com la creació d'obres derivades i la seva posterior comercialització.
- **Reconeixement-CompartirIgual:** Cal que les obres derivades tinguin una llicència per tal que es puguin comercialitzar com l'original.
- **Reconeixement-Sense-ObraDerivada:** Es permet la comercialització de l'obra però no la creació de versions.

4.1. Entitats de gestió

Hi ha algunes organitzacions sense ànim de lucre que es dediquen a la protecció i gestió dels drets d'explotació de les obres, en nom dels autors o titulars de les obres que el formen.

L'entitat de gestió de la creació de les obres musicals a l'estat espanyol és SGAE (Sociedad General de Autores y Editores). Aquesta és una entitat privada, que defensa el dret dels seus socis de manera col·lectiva. Com a entitat de gestió, es cuida de la protecció i del repartiment de la remuneració dels socis per la utilització comercial de les seves obres.

V. 1984

5.1. Anàlisi del llibre

En aquest apartat es fa un anàlisi global del llibre, incloent-hi una breu biografia de l'autor.

5.1.1. George Orwell

George Orwell (pseudònim d'Eric Arthur Blair) va néixer a Motihari (Índia) l'any 1903 i va morir a Londres l'any 1950. Era fill del responsable del comerç d'opi britànic i d'un membre d'una família de comerciants francesos. De molt petit va anar a viure a Londres.

Els seus llibres es poden relacionar amb les seves vivències durant la seva curta vida. Per exemple, quan va formar part de la Policia Imperial Britànica, fet que el va portar a escriure "Dies a Birmània" (1934), un llibre que tracta sobre l'imperialisme anglès sobre totes les seves colònies. Després de deixar el cos de seguretat anglès va passar uns anys durs de pobresa, en els quals va escriure "Sense ni cinc a París i a Londres" (1933) on explica la seva situació a les dues capitals europees. Posteriorment va començar a treballar com a professor i a signar sota el nom de George Orwell.

Va participar en la Guerra Civil Espanyola com a periodista tot i que va acabar lluitant en el bàndol republicà. Va exiliar-se a França després de sentir-se amenaçat pels comunistes estalinistes. Va recollir les seves vivències en un llibre anomenat "Homenatge a Catalunya" (1938). A la Segona Guerra Mundial va dirigir el servei de la BBC per a l'Índia. Després va ser editor literari d'un diari d'esquerres laborista. Es va casar dos cops i va tenir un fill adoptiu.

La seva obra es basa en la preocupació social. Critica molt els règims totalitaris, i no només va ser un gran novel·lista, també va escriure molts assajos polítics.

5.1.2. La novel·la

1984 és una novel·la de ficció distòpica (una visió pessimista del futur), escrita per George Orwell entre els anys 1947 i 1948, que va ser publicada per primer cop el 8 de juny de 1949. Aquest llibre va introduir conceptes sobre el control totalitari que posteriorment s'han utilitzat, com "omnipresència" o la "novaparla" que modifica el sentit de les paraules i les redueix per tal que no hi hagi paraules que puguin explicar pensaments en contra del sistema.

Aquest llibre ha estat comparat moltes vegades amb la societat d'ara, i més amb l'ús de les noves tecnologies com a eina de control i abducció de consciència. També és comparable amb la manipulació d'informació i el poder que pot arribar a tenir.

És considerada una de les grans novel·les polítiques del segle XX juntament amb "Un món feliç" (1932, d'Aldous Huxley) i "Fahrenheit 451" de Ray Bradbury.

El llibre es basa en un personatge que ha complert tot el que el seu govern totalitari, anomenat *El partit*, li ha fet fer. El personatge es rebel·la, mitjançant una relació amorosa, contra el sistema establert. D'aquesta manera l'autor descriu un conjunt d'idees polítiques i filosòfiques sobre un futur incert però que podria arribar a ser cert. Tant és així, que molts aspectes, descrits en el llibre, encara es poden comparar amb la societat i els sistemes polítics actuals.

5.2. Parts escollides

En aquest apartat s'expliquen les parts del llibre que posteriorment utilitzaré per a realitzar la composició musical dels temes.

5.2.1. Londres

Aquesta part no es pot definir en un capítol ni en una secció del llibre concreta, sinó que es veu plasmada al llarg de tota l'obra literària. Per poder entendre tot el llibre, aquesta és una part crucial.

George Orwell ens presenta un món dividit en tres grans superpotències: Oceania (d'on és el protagonista de la història anomenat Winston Smith),

Euràsia i Àsia oriental. La història passa a Londres, la capital de la Primera Divisió Aèria i la tercera més poblada d'Oceania. L'autor ens exposa una ciutat grisa, governada pel *Partit*.

El *Partit* és una organització dictatorial capitanejada pel Gran Germà. Aquest partit ens pot recordar al Partit Comunista de l'antiga URSS. Tenia el control d'Oceania i per tant de Londres. El seu govern es regeix en quatre ministeris el poder dels quals és absolut:

- Ministeri de la Pau: Té el control de la guerra i tot el que es relaciona amb ella.
- Ministeri de l'Amor: Té el control de la Policia del Pensament i es dedica al compliment de la llei i l'ordre.
- Ministeri de l'Abundància: Estableix els racionaments.
- Ministeri de la Veritat: Té la funció de crear la propaganda del Partit.

I també es basa en tres eslògans que regeixen la seva política:

“LA GUERRA ÉS PAU

LA LLIBERTAT ÉS ESCLAVITUD

LA IGNORÀNCIA ÉS FORTALESA”

A través d'aquests ministeris i *eslògans*, el Partit governa la societat. Per tal de mantenir el poder, s'aplica un control exhaustiu sobre la població. Amb l'objectiu d'aconseguir-ho s'utilitzen televisors que graven a instants a l'atzar i també controls policials. Però el perill més gran està en la societat, en la gent que envolta al protagonista que, si fa un pas en fals, qualsevol persona que ho vegi té el poder de denunciar el comportament erroni. Aquest fet fa que hi hagi una desconfiança general i desmesurada, arribant a casos d'infants que denuncien als seus pares per haver anat en contra del *Partit*. Aquest sistema ajuda al govern al fet que no hi hagi trobades clandestines perquè no hi ha la confiança suficient en els altres. Això crea una societat individualista i plana. D'aquesta manera eviten que els altres els denunciïn i vagin a parar al Ministeri de l'Amor.

Aquest ministeri és dels més importants en la història, ja que controla la Policia del Pensament. Aquest cos es dedica exclusivament al control del pensament i a evitar que hi hagi gent que estigui en contra del *Gran Germà*. En cas que això passés, Winston Smith ens explica algun dels mites que s'amaguen en el gran edifici del Ministeri, en què s'acostuma a matar als *enemics del poble* (nom que se'ls atorga als que no estan a favor de les polítiques del *Partit* i de les seves idees).

Així doncs, George Orwell ens fa entrar en un món gris, trist, controlat i ple d'inseguretat. Ens exposa una societat desconfiada i que viu amb por del que poden pensar els altres sobre el seu comportament. Tal com diu Smith al principi del llibre:

“Calia viure- hom vivia, a causa de l'habitud esdevinguda ja un instint- en la posició que qualsevol soroll que féssiu era captat i, a menys d'estar a les fosques, escrutant qualsevol moviment”

També defineix la ciutat de Londres com:

“Panorames de cases ruïnoses de la dinovena centúria, de parets apuntalades amb fusta, de finestres apedaçades amb cartrons, de sostres fets amb planxes ondulades i amb les tanques dels patis escrostonades i a punt de caure”

I afegeix:

“Aquests espais bombardejats d'on el vent aixecava la pols de morter i on els vímetes clapejaven damunt els munts de ruïnes; i aquestes esplanades que les bombes havien procurat de fer més extenses i d'on sorgien ara sòrdides colònies d'habitatges de fusta que semblaven galliners”.

5.2.2. Winston Smith

El narrador de la novel·la és el mateix personatge que protagonitzarà la història. Orwell ens presenta un home gran, amb una edat indefinida, que té alguns problemes físics a causa de l'edat i del seu estil de vida. Té una addicció lleu a l'alcohol. Winston treballa al Departament de Registres

modificant antics articles o cartes quan, per exemple, un enemic del *Partit* és detectat, i aquest havia sortit al diari perquè tenia algun càrrec important dins de l'organització governamental.

Com que la història l'explica el mateix Smith, sabem que no és un personatge pla, que té sentiments, es contradiu i no és un heroi de conte. És una persona imperfecta i solitària. El protagonista ens explica que feia temps s'havia casat amb una dona que seguia i estava d'acord amb el *Partit*. Ell, en canvi, assegura més d'una vegada el seu desacord amb el sistema i les ganes que té de canviar-lo. Així i tot ja va dient al llarg de la història que el sistema està tan ben fet que és impossible desafiar-lo.

La trama del llibre, entre d'altres, ens presenta la forma que té Winston a l'hora de rebel·lar-se contra el govern instaurat a Oceania. Es nota ja de principi que li té una repulsió molt gran al *Partit* i a tot el que l'envolta. Té una por molt intensa a la mateixa formació que li provoca ràbia i odi. Aquests dos sentiments provenen d'un passat bastant llunyà i no molt agradable, el qual no recorda amb precisió. Això farà que el protagonista relacioni a vegades imatges llunyanes d'un passat més feliç.

Winston Smith és un senyor molt intel·ligent. Sap moltes vegades les conseqüències que li poden portar segons quines accions. És capaç d'endevinar que agafaran a un company amb el qual de tant en tant es trobava al bar per pensar massa, encara que no anés contra el partit. També hi ha moments en què té una gran capacitat de pensament, fins a arribar a fer algunes reflexions filosòfiques sobre la política i la rebel·lió:

“Fins que siguin conscients no es rebel·laran, i fins després d'haver-se rebel·lat no poden esdevenir conscients”

Un altre aspecte a destacar és el desig carnal que presenta. La història té una part amorosa, de la qual se'n desprèn un desig sexual molt intens. Però el personatge no només anhela l'amor terrenal, sinó que també busca la llibertat simple, sense cap classe d'idealització sobre ella. Aquesta barreja de

sentiments ens revela que Smith és també un personatge completament simple i que no busca la complexitat de les coses.

També té un comportament molt peculiar a l'hora de realitzar les coses. Una vegada ja han passat no mira enrere per penedir-se, sinó que segons la seva lògica val més tirar endavant sense mirar gaire enrere (obviant algunes mirades retrospectives que té quan parla de la seva infància i de coses que havien passat abans, però cap d'elles Winston havia tingut la possibilitat d'evitar que passessin). La seva lògica també l'impulsa a desafiar el sistema, de formes molt simples però molt sistemàtiques, de forma plenament conscient.

Així doncs George Orwell modela un personatge ple, rebel, que té unes ideologies clares, tot i que té molta por al *Partit* i a la *Policia del Pensament*. I és aquesta mateixa por la que l'impulsa a desobeir i a resistir-se a ser una persona manipulada més. Li agrada viure les coses senzilles però intenses i no té un passat clar, simplement intenta viure en llibertat definida per ell mateix com a:

“La llibertat de dir que dos i dos fan quatre.

Això concedit a la resta segueix automàticament.”

5.2.3. Els dos minuts d'odi

Els dos minuts d'odi és un programa televisiu, públic, que s'emet en hora laboral i es transmet en sales de cine ja dissenyades dins dels espais de treball. Aquest programa té com a objectiu incitar a l'odi i a l'agressivitat per tal que la societat es desfogui. Cal destacar també la propaganda que s'arriba a fer en aquest programa. Jo m'he basat en els primers “Dos minuts d'odi” que apareixen.

Em aquesta emissió en concret, Winston ens exposa dos grans personatges que després cobraran gran importància al llarg de la novel·la. Un d'ells és O'Brien, un membre del Partit Intern i que ocupava un càrrec important. Posteriorment al curtmetratge, hi ha un moment en què creua la mirada amb Smith i el protagonista explica que n'hi va haver prou perquè es coneguessin

l'un a l'altre i saber que els dos estan contra el sistema establert. L'altre personatge que també apareix per primera vegada i que després cobrarà una vital importància és una noia, en aquests moments encara sense nom, que pel que ens diu Smith, porta un cordó estret, de color rosa, que significava que formava part de la Lliga Juvenil Anti-Sex. Winston també la cataloga com una d'aquestes noies joves que s'empassen tots els *eslògans* del *Partit*.

El narrador ens explica que l'odi s'utilitza com a forma de control per tal de desfogar a la multitud i així evitar revoltes. A més, els dos minuts d'odi, com la resta de coses que organitza el govern s'utilitzen com a estri de publicitat, tant per marcar els enemics com per remarcar els aliats, com serien els propis del *Partit* o el Gran Germà. Per això el curtmetratge es basa en dos minuts de sorolls estridents, de fotogrames del gran enemic del poble (Emmanuel Goldstein) i dels enemics de la nació (Oceania) que en aquest cas era Euràsia.

Winston Smith explica que aquests films acabaven sent descontrolats. Per molt poques ganes que tinguís de cridar, donar coces a la barra del davant o tirar quelcom a la pantalla, no pots resistir-te a partir dels trenta segons, que passaves en un estat de descontrol complet. En aquest moment, per molta voluntat de reprimir-te, és impossible parar i controlar-te. Això el protagonista ho descriu així:

“El que tenien de més terrible els Dos Minuts d'Odi consistia no pas a ésser obligat a participar-hi, sinó ben el contrari, la impossibilitat d'evitar prendre-hi part.”

Una vegada els Dos Minuts d'Odi han passat, surt la cara del Gran Germà calmat, com si ajudés al poble a calmar-se i a combatre els enemics que els feia rabiar i odiar tant. A més, de fons, amb àudio se sent els *eslògans* del *Partit* que es difonen en un estat de calma després de l'ambient d'odi que es crea dins de la sala.

5.2.4. Júlia i l'excursió al camp

Al començament de la segona part del llibre, el protagonista es topa amb la noia mencionada anteriorment als dos minuts d'odi. Aquesta trobada fa que els dos connectin i quedin per trobar-se d'amagat al *Partit* fora d'un lloc controlat.

L'autor de l'obra ens descriu tot el trajecte d'anada al prat com un lloc idíl·lic, a mesura que Winston es va allunyant de la civilització, i perdent del control del *Partit*, el paisatge va cobrant vida i agafa un caire diferent de la novel·la.

Smith ens comença a descriure el paisatge amb un llenguatge més suau, sense ganes de deixar-lo, deixa el passat i de recordar imatges passades, de la infància (que és la idealització màxima de la felicitat i la innocència, que a més ell ja explica que el sistema li va treure aquest plaer). Ara ens presenta un lloc bonic, fora del control, ens exposa la llibertat plantejada inicialment, de cop, obre els ulls i ho diu quan parla amb la Júlia:

“¿Em creuries -va dir- si et digués que fins ara no he sabut de quin color eren els teus ulls?”

Ho diu perquè ja prèviament havia descrit a la noia de manera molt superficial i els ulls s'utilitzen com a símbol de fixar-se. També afegeix:

“Ara que m'has vist tal com sóc en realitat, pots suportar encara mirar-me?”

Cal destacar també al personatge Júlia, la qual apareix ja al principi del llibre com a una noia jove, adoctrinada pel *Partit* i fidel seguidora de les seves doctrines, com podria ser el seu vot de castedat. En aquesta part però es destapa la verdadera Júlia, entre d'altres se'n coneix el seu nom, ja que abans se la descriu gairebé com a la dona objecte, jove i perfecta. George Orwell reivindica la doble vida que pot tenir una persona que sigui fidel a les doctrines governamentals i a les persones exemplars. Destaca també la imperfecció humana fins i tot en la gent que se la pot considerar perfecta:

“-Odio la puresa, odio els qui són bons! No voldria que existís cap classe de virtut, enlloc. M'agradaria que tothom fos corromput fins el moll de l'os.”

Diu Winston a Júlia, i ella li respon:

“Així doncs, estimat, ja et complauré. Sóc corrompuda fins al moll dels ossos.”

Aquesta trobada és purament carnal per part dels dos personatges. Després gaudeixen de la llibertat dormint, fora de cap mena de control i abraçats. El que també és curiós és com Winston ens descriu el final de la cita. És un final brusc, sense estima, que ens fa retornar al paisatge gris de la repressió als sentiments i al tracte personal.

5.2.5. L'habitació

Winston Smith descobreix una habitació per llogar en un lloc llunyà als pisos del *Partit* per tal de trobar-se amb la Júlia. L'habitació la lloga un venedor d'antiguitats que li havia venut el llibre en blanc a Smith. Ens explica que és una habitació rònega, molt atrotinada, però que no té televisió, per tant el *Partit* no té controlada l'habitació.

La lloga perquè es puguin veure més amb Júlia. Les seves trobades deixen de ser carnals i comencen a canviar. Júlia compra aliments de qualitat com pa, cafè, sucre i pebre del mercat negre. Ells dos el degusten i el gaudeixen, ampliant així el desig, que deixa de ser només sexual.

Aquesta habitació ajuda que els dos amants es trobin més sovint, fent que Winston Smith deixi l'alcohol, comenci a importar-li la manera de viure, però sense treure-li la por a la mort.

Tot i aquest ambient d'aïllar-se del *Partit*, hi ha una dona al davant que ha estat adoctrinada pel govern i George Orwell fa veure que el poble no sempre és tan poc dòcil com es diu. Ho posa amb l'exemple de la música i la seva comercialització, a més de la idea de posar la ideologia del Gran Germà fins i tot a les cançons, que s'enganxen i que poden inhibir al proletari desinformat, que viu per viure, sent així un més a la societat sense haver-la de canviar encara que sigui injusta. El protagonista ens descriu l'escena:

“Feia la impressió, la dona, que hauria estat totalment satisfeta que la tarda de juny no hagués tingut fi, que la roba no s’hagués acabat mai, que hagués pogut romandre milers d’anys estenent bragues i cantant porqueries.

[...]

Possiblement la gent només tenia ganes de cantar quan es veia freqüentment de morir-se de gana”

5.2.6. El llibre

Durant els Dos Minuts d’Odi George Orwell ja ens presenta un grup organitzat, liderat per Emmanuel Goldstein, que intenta lluitar contra el *Partit* i tot el que representa. És un grup de persones que estan posades a diferents càrrecs governamentals però que no comparteixen les seves idees. Per tal d’actuar utilitzen un llibre com a formació per tal que els revolucionaris tinguin més raons per enderrocar el sistema establert. Aquest s’anomena El Llibre.

El Llibre és filosofia política sobre la forma de governar del moment. No té títol a la portada, però sí que a la primera pàgina diu “Teoria i pràctica del col·lectivisme oligàrquic”. Pel que diu Winston Smith, sabem que es divideix amb un mínim de tres capítols, però només podem saber de què van el primer i el tercer.

El primer capítol s’anomena “La ignorància és la fortalesa” i ens fa una petita introducció a la societat de classes. George Orwell ens exposa la seva predicció del futur en cas que existeixin encara classes socials. Ell ens descriu que n’hi ha hagut sempre tres: classe alta, classe mitjana i classe baixa. La història s’ha mogut sempre quan la classe mitjana volia canviar-se a classe alta. Orwell diu que a principis de la vintena centúria “la igualtat humana havia esdevingut possible tècnicament”.

També ens explica que a partir del 1930 es va tornar a acceptar una societat jeràrquica i la repressió governamental es va tornar a veure sense cap tipus de problema. Segons El Llibre, a mitjans del segle XX els que estaven a la classe alta van adonar-se que si es bloquejava el pèndol que feia canviar entre classe mitjana i alta, es podrien quedar al poder indefinidament. El grup de privilegiats va deixar d’actuar de forma instintiva. Va compartir el seu poder i d’aquesta manera el va augmentar significativament.

Així doncs, fent que tot fos del govern, en ser poca gent al govern, donava un poder individual superior tot i que el poder era compartit. A més, no acaba del tot el capítol, però sí que es deixa entreveure que quan el poble és ignorant, el poder ho té més fàcil per manipular perquè la falta d'informació fa que el poble sigui molt més fàcil de manipular i d'aplicar les seves doctrines.

El tercer capítol del Llibre va sobre l'eslògan "la guerra és pau" i ens explica de manera teòrica el futur que George Orwell va predir. Ens explica que la guerra, molt temps enrere s'havia fet per aconseguir recursos nous i no territori, però que a mitjans del segle XX les classes altes, per mantenir la seva jerarquia i el seu poder, van entrar en guerra continuada per tal de que els recursos fossin escassos. D'aquesta forma, la classe mitjana pot ser més explotada i no té prou temps per muntar una revolució que els pogués treure el poder que havien aconseguit.

A més, amb una guerra continuada ajudaven a mantenir el primer eslògan del partit, explicat ja anteriorment, perquè impossibilita que el poble confabuli amb l'enemic. També destaca que el fet de tenir ja un enemic que és el país veí, no són els poderosos els que tenen la possibilitat de perdre. Tot i aquesta guerra, Emmanuel Goldstein escriu en El Llibre que es fa la guerra en les zones que se sap que si guanyen, no hauran de malgastar armament en controlar el poble, sinó que els seus habitants ja són tots esclaus que van passant d'un país a un altre a canvi de més armament.

Aquest servirà per fer la guerra i aconseguir més esclaus, que ajudaran a aconseguir més armament, i així fins a l'infinit només per poder malgastar els excedents i que la vida de la majoria de la població sigui precària, ajudant així a perpetuar el poder de les classes altes, i que no hi hagi revolucions, o sigui, que hi hagi pau.

5.2.7. La captura

Mentre Wiston llegeix en veu alta El Llibre a Júlia El Llibre, la Policia del Pensament es prepara per entrar a la seva habitació llogada. Quan de cop

volen fer cafè, una veu metàl·lica els sorprèn, deixant pas al fet que els detinguin dins del seu pis.

D'aquesta manera George Orwell ens destaca que el *Partit* és impossible d'evitar per molt que s'intenti. Es pot comprovar quan, mentre fan l'acte rebel de fer un cafè, a través d'una màquina posada dintre el rellotge (signe que al cap del temps els capturen a tots) de la seva habitació (que era un lloc segur), la Policia del Pensament els informa de que estan rodejats i que no es poden escapar mentre els detenen.

Un altre aspecte a destacar és la forma que la parella accepta el seu destí, però sobretot com ho fa Winston Smith. Ell ja des d'un principi ha acceptat que el seu futur està al Ministeri de l'Amor, però tot i això, ell continua lluitant contra el sistema. Així doncs, el primer que fa quan els capturen és acceptar que ell deixarà d'existir, però, el que realment el preocupa és que Júlia també ho farà, i com que l'aprecia i la considera una amant, li sap molt greu. També perquè ella és encara jove, bastant més que ell.

La captura doncs, ja estava acceptada i mig explicada al principi del llibre, però així i tot, quan Winston coneix a Júlia s'oblida a poc a poc que el poden capturar i matar. Com diu el llibre:

“-Vosaltres sou els morts- va dir una veu de ferro darrere d'ells”

5.2.8 El ministeri de l'Amor

La tercera part del llibre ja se situa, tota, dins del Ministeri de l'Amor, ja mencionat anteriorment com l'organisme que controlava la Policia del Pensament i que feia desaparèixer aquells que cometien *crimdependa*, o sigui, pensar més del que el *Partit* li interessa.

Winston Smith ens descriu el ministeri d'una forma psicòtica i desconcertant. Tot i ser una presó, és tota blanca i està molt neta. A més, el Ministeri és molt extens i hi quedés desubicat. Al principi el protagonista es sorprèn perquè es queda tancat a la cel·la, sense tenir la possibilitat de sortir-ne, tot i que va veient com la gent va passant pel passadís, sobretot cap a l'habitació 101. Veu

com passen companys o altres persones detingudes i que en surten desesperats, cridant, sense cap ganes de tornar-hi. A vegades, veu que no surten d'allà, fet que li interessa, perquè sap que d'aquesta manera acabarà el seu patiment.

Quan finalment Smith arriba a l'habitació 101, es troba a O'Brien, el personatge que li havia prestat *El Llibre*. A partir d'aquest moment, s'acaba de veure la superioritat que té el *Partit* davant de tot. Una de les coses que destaquen és quan el torturador li explica el funcionament de la tortura i el seu objectiu. Per exemplificar, com ja hem mencionat anteriorment, Smith defineix la llibertat com la llibertat de decidir que dos més dos fan quatre. O'Brien durant la tortura l'obliga a creure que dos i dos són cinc, només perquè *El Partit* ho diu.

Al llarg de tota l'estança al ministeri, George Orwell ens fa l'última presentació del model polític que ell prediu pel futur de Londres. L'autor perfecciona el sistema polític repressor de forma teòrica a fi que els enemics del *Partit* desapareguin, es facin invisibles i que no es transformin en màrtirs.

Per això el ministeri és psicòtic. Fa que tots els enemics acabin sent aïllats per la població i d'aquesta manera els sigui impossible retornar a escampar les doctrines antisistema. A més, la idea de la tortura és fer canviar a les víctimes, arribant a fer-les creure el que ells els convé. Com diu el llibre:

“Et mataven quelcom dintre teu: ho cremaven, ho cauteritzaven.”

5.2.9. La bala final

Aquesta part és la que explica el final del llibre. Comença una vegada Winston Smith i Júlia són lliures. Aquest fet passa quan es traeixen l'un a l'altre durant la tortura.

George Orwell fa un tall brusc, no li dóna importància als detalls, exposa directament com el protagonista torna a la seva monotonia de vida, sota les sigles del *Partit*. Però així i tot, després es torna a trobar amb la seva examant de forma superficial. El seu únic diàleg consisteix a dir-se que s'han traït

mútuament i de què passa amb la tortura dins del Ministeri de l'Amor. Després només diuen que s'han de tornar a veure, però no queden.

Una vegada ja ha acabat la trobada, Winston torna a la normalitat de beure alcohol sense esma, mentre de fons sona una cançó que diu:

“Sota les branques del castanyer
jo t'he venut, tu ho has fet amb mi”

De cop, Smith torna a tenir un record d'infància que el traeix. Transcorre quan la seva mare encara era viva però ja ha deixat de ser una infància feliç. Explica com la seva mare el va subornar perquè ell no es queixés perquè tenia gana. Tot i ser un record trist i fosc que explica l'egoisme del protagonista, té un final feliç.

Quan el record se'n va, ràpidament l'autor descriu com el tornen a jutjar, i finalment, mentre camina per un passadís blanc, un guàrdia armat el dispara.

Així doncs el mateix Orwell ho descriu com un final feliç:

“ La bala, tant de temps esperada, li entrava pel cervell.

[...] Però tot anava bé, tot quedava molt bé, la lluita havia acabat. Havia guanyat la victòria sobre ell mateix. Estimava el Gran Germà.”

VI. Les cançons

Aquest apartat reflecteix la meua part pràctica. Aquesta es basa en la composició d'un seguit de temes musicals fonamentats en les escenes escollides del llibre, ja explicades anteriorment. A més, cada peça és d'un estil musical diferent, tots ells desenvolupats al segle XX. Altrament, com que algunes cançons són cantades, també explico el significat de la lletra. Cal destacar que totes són en anglès.

Per tenir un suport visual, en els annexos es poden trobar les partitures i les lletres. A més, totes les peces tenen un fragment gravat amb excepció de «Hate»

6.1. Be glad, be pleased¹

Aquesta cançó està pensada per explicar la ubicació del llibre. Anteriorment l'apartat s'anomena Londres. Aquesta peça també està inspirada en el gospel i pensada per a una formació coral.

6.1.1. Estructura musical

L'estructura de la peça és molt simple. Inicialment està en tonalitat de Do menor² ja que el Do Major³ normalment s'utilitza per a ser el primer exemple d'una explicació musical perquè no té alteracions a l'armadura. Però com ja he dit abans, el narrador ens exposa un món fosc, per tant, el millor mode que expressa aquest sentiment és el menor.

Així doncs, el vers sencer està en Do menor. Tot i això, es pot dividir en dues parts. La primera, que es fa dos cops, està formada pels acords Do menor, Fa menor i Sol menor. La primera veu, que la podríem considerar com a solista, comença sola, amb la mediant, ja que és la nota que amb l'alteració que porta transforma l'acord de major a menor. Després ascendeix poques notes, però al

1 Estigues content, estigues satisfet.

2 Escala que té una 3ª menor entre els graus I i III.

3 Escala que té una 3ª major entre els graus I i III i una 3ª menor entre els graus III i V.

final, torna a on havia començat. La segona veu, juntament amb les altres, crea un efecte coral en les parts en què la lletra ha de destacar.

La segona part del vers està formada pels acords La Major, Sol menor, Fa menor i Do menor. En aquest tros, la veu solista comença a dalt, i com si fossin els ànims del narrador, va baixant lentament. Cal destacar, també, que per remarcar la por al ser reprimits, en cap moment d'aquesta part la solista comença en un temps fort, com si fos per por a fer-ho malament i fer un pas en fals. Per tant, aquí les que comencen són les veus que formen el cor, que fent notes soles creen un efecte d'arpegi, que li dóna més dinamisme a la peça, tot i que de forma reprimida i simple.

Després del vers, hi ha un canvi de tonalitat. Havent començat en Do menor, de cop la peça modula a Mib⁴ Major, el relatiu major de la tonalitat escollida per començar. Així doncs, es mantenen les mateixes alteracions, però es podria dir que es mira des d'un altre punt de vista. Aquest efecte està pensat perquè al llarg de l'estrofa la temàtica varia totalment. La cançó passa d'explicar el punt de vista del protagonista, al fet que sigui *El Partit* el que parli. Per tant, aquest sistema es veu de forma gloriosa, sense errors i perfecte per la societat.

Està formada pels acords Lab Major, Sib Major i Mib Major, que es repeteix dues vegades i acaba amb Sib Major la primera vegada i a la segona Mi b. En aquesta part, la veu solista continuarà sense començar als temps forts, com que la propaganda política tampoc amaga la por que difon. Tot i això sí que les veus del cor perden la sincronia que tenien abans i la dependència a la veu solista. Cadascuna de les veus corals representa un dels eslògans ideats pel *Partit*, demostrant que tot i que van per lliure, juntes creen un sistema que funciona i tira endavant.

Tota aquesta estructura, tant el vers com l'estrofa, es fa dues vegades exactament igual, musicalment parlant.

4 Abreviació de bemoll

6.1.2. Instruments utilitzats

Aquesta peça, a primera vista podria considerar-se una composició coral, ja que només utilitza la veu. No és només perquè la cançó està inspirada en el gospel. La idea està basada en el principi de la història de la música que es coneix. Les primeres obres conegudes que marquen tota una línia successòria d'estils, sempre comencen sent corals (el cant gregorià, o el gospel).

Però no només és la raó de la instrumentalització, ja que també volia representar una societat que busca la supervivència per damunt de tot, per tant, no hi ha la possibilitat de tenir temps o ganes de fer o tenir instruments musicals. A més aquesta supervivència es basa a ser reprimat i estar callat, per tant, no hi ha una veu sola que duri més d'un compàs.

Un altre punt a destacar és que la primera veu és natural, en canvi les altres tres estan gravades amb un vocòder, que simbolitza l'artificialitat que hi ha en totes les relacions. Així doncs el narrador de la història és natural, com la veu que el representa, en canvi tot el que l'envolta és artificial, com el so de les veus que l'acompanyen.

6.1.3. Llettra

La llettra està dividida en tres parts. Entre totes elles es poden apreciar els tres eslògans del *Partit*.

La primera són sempre reflexions del narrador, que explica més profundament els fonaments de la societat. La primera vegada que apareix parla de la por que hi ha, de la inseguretat que transmet el llibre. També parla de la llibertat, amb la idea de fer referència al segon eslògan, que és impossible d'aconseguir, mencionant ja una societat prou ben organitzada perquè hi hagi repressió constant.

La segona vegada que apareix aquesta part sembla una reflexió, que expressa l'immobilisme del sistema. Transmet una idea pessimista de canvi impossible. A més també busca representar la bona feina de la repressió, que fa que la gent no tingui ganes de canviar les coses a causa del pessimisme. La segona

vegada que apareix aquesta part, el narrador menciona la violència. Aquí s'aprecia el tercer eslògan, parlant de la guerra que alimenta al poder i també de la violència justificada pel nacionalisme, un punt que no surt reflectit el llibre directament però que a vegades s'intueix.

La segona part de la lletra apareix una sola vegada i són recomanacions del narrador per tal de poder sobreviure. Primer explica que reprimir els pensaments i sentiments evita la mort o captura. A més, també menciona el tercer eslògan quan incita a ignorar tot allò fosc i dolent que veu perquè després desapareix, i així aconsegueixes passar desapercebut. Cal remarcar que no intenta dir en cap moment que s'ha d'aconseguir la felicitat, perquè causaria l'efecte contrari.

La tercera part es pot considerar com el vers perquè es fa dues vegades i la lletra no varia. A més també succeeix quan la cançó passa de mode menor a major. En aquest moment, el narrador desapareix i la lletra vol representar directament una situació de propaganda del *Partit*. Primer diu que has de ser generós i donar gràcies perquè el Gran Germà protegeix i perquè el Gran Germà s'ho mereix. Després diu com donar les gràcies, que és treballant, i sense cap mena d'escrúpols també diu que has de ser sobreexplotat, però només per donar gràcies al món que vius.

Les veus secundàries sempre repeteixen la primera veu o la remarquen excepte en el vers, on cadascuna va repetint un eslògan fins que acaba la part.

6.2. Never survive⁵

Aquesta cançó té la intenció de presentar el protagonista, Winston Smith, explicat en l'apartat anterior amb el nom del personatge. És una peça d'estil Blues i no té una formació única amb la qual es pot interpretar.

6.2.1. Estructura musical

Aquesta peça està en Do menor, tonalitat que li he atorgat a la representació del protagonista, que és el narrador de la primera cançó. Així doncs té

5 Mai sobreviure

l'estructura de Blues aplicada al Do menor. Al principi hi ha una petita introducció sense veu, després es repeteix el tema principal tres vegades, tot i que entremig de la primera i la segona hi ha el que s'anomenen «solos». Aquests es basen a donar protagonisme a algun membre del grup i que de manera improvisada creï una melodia alternativa a la proposada pel compositor.

Entre les veus (veu solista i instruments de vent) es crea una conversa pregunta-resposta. La veu sempre va al davant i després els instruments de vent responen. Els instruments d'acompanyament fan un ritme sincopat i senzill, sense destacar.

La melodia és senzilla, durant els vuit primers compassos fa sempre el mateix dibuix: comença sent ascendent i després torna a la seva nota inicial. Això és la representació de la moral d'en Winston Smith perquè, dintre del seu pessimisme, comença esperançant al lector tot i que al final diu que es morirà i que no haurà servit per res.

Els últims quatre compassos es pot considerar que, com la majoria de vegades, el pessimisme del narrador guanya, per tant totes les frases tenen un dibuix tirant a descendent, i acaben a la mateixa nota amb la qual es comença la peça, el Do. Tot i això, la nota més baixa de tota la cançó es troba en aquest últim passatge.

Les respostes dels instruments de vent són totalment el contrari, ja que representen la moral del lector. L'experiència que em va fer passar aquest llibre començava sent optimista però al llarg de la lectura també anava canviant. Al final, a l'última frase de la peça, es torna a repetir la del principi però l'última nota és una rodona, representa la pèrdua de l'esperança en la supervivència del protagonista.

6.2.2. Instruments utilitzats

En aquesta peça els instruments poden variar. Tot i això jo l'he escrit per una veu, un trombó, una trompeta, un saxo, un baix i bateria. Possiblement també

se li podria afegir guitarra elèctrica i piano, ja que també són instruments essencials utilitzats en la música blues.

Els tres instruments de vent fan les respostes mencionades a l'apartat anterior. La base està formada per baix i bateria, que si opcionalment s'afegís algun altre instrument, faria els acords i marcaria el ritme de forma més explícita que el cant i els contracants.

6.2.3. Lletra

La lletra es pot dividir en tres grans blocs. Cadascun serà una roda de les tres que formen el tema musical ja explicat. Només hi ha una frase que es repeteix diverses vegades, que és l'última de cada estrofa, la que dóna el títol a la cançó i la que expressa el pessimisme del personatge. També es pot veure que la lletra va sent més fatalista amb la seva mort a mesura que passa la cançó, de la mateixa manera que ho fa al llibre.

La primera part expressa el que el personatge desitja. Considerant que aquesta és una acció optimista, ja que té ganes de viure i fer un canvi. A més també diu que té ganes de lluitar contra el sistema, d'enfrontar-s'hi sense por, afrontant totes les conseqüències. Tot i això, acaba la lletra amb una frase que insinua que tot el que desitja, mai serà real, i que li costarà la vida.

La segona part de la lletra està pensada perquè els seus pensaments siguin la realitat. Per tant, la intenció de les seves accions són despertar una inquietud dins seu, que tenen com a objectiu assolir els seus somnis. Cal destacar però, que al llarg d'aquesta part també es desprestigia el mateix Winston. Ell es considera una victòria del sistema, perquè està cec i no veu les seves debilitats ni problemes. El fet que s'escrigui a ell mateix, per tal de despertar la seva consciència serveix per ensenyar que el personatge està confús, i més d'una vegada sembla que té dos pensaments a la vegada, encara que n'hi ha un que sempre es repeteix: el d'estar segur que acabarà morint.

A la tercera part sembla que el personatge perdi les ganes de lluitar pels seus somnis, i lluiti només per tal de morir. Aquí ja assoleix el seu destí per culpa

d'haver pensat contra el sistema, i havia comès el *crimdependa*. D'aquesta manera la lletra culmina dient que lluitarà, però només per aconseguir el plaer propi, en el qual està inclosa la mort, que queda mencionada diverses vegades. Acaba la cançó amb la frase on assegura que no sobreviurà, i que no serà només per culpa de la repressió, sinó que ell també buscarà la mort.

6.3. Hate⁶

Aquesta peça està inspirada amb els dos minuts d'odi però no té cap estil amb què basar-se. A més tampoc presenta una estructura musical com les altres cançons del projecte.

6.3.1. Estructura musical

L'autor, quan parla d'aquest apartat, ensenya tota la part dolenta de la humanitat. Per tant, interpretant que l'harmonia de la música és una de les coses més humanes d'aquesta, l'he eliminat de la peça. Això significa que no hi ha cap nota definida en tota la peça, és simplement un *loop* d'instruments de percussió en el qual s'hi van afegint, a poc a poc elements rítmics i sonors, per aconseguir que tingui una durada de dos minuts exactes (la mateixa durada que tenen els dos minuts d'odi al llibre).

D'aquesta manera s'aconsegueix un efecte d'incomoditat i estrès similar al que pateixen els que el viuen en el llibre. La veu tampoc fa una melodia fixa, tot i que aquesta s'explica més tard.

6.3.2. Instruments utilitzats

Com ja he dit abans, els instruments d'aquesta peça són de percussió variada. Tot i això, no estan definits a causa del fet que aquest tema no està consolidat en una partitura com els altres, sinó que és conceptual i lliure al percussionista que la interpreti.

6.3.3. Lletra

Aquesta cançó és l'única que la lletra no està escrita per mi. És un poema, anomenat «*Love and hate*» de l'autora romàntica Elisabeth Siddal (1829-1862).

6 Odi

El poema està dedicat a l'amor d'algú, jo l'he considerat com l'amor del protagonista cap a Goldstein, el qual surt a la pantalla durant els dos minuts d'odi. El poema, transmet un odi i ràbia molt profunda, igual que els crits de la multitud davant de la telepantalla. A més està escrit en un dels períodes més foscos de l'autora, per això representa una de les etapes més fosques del llibre.

L'obra literària consta de quatre estrofes. Totes directament es dirigeixen a una persona, en el cas d'aquesta peça, al dirigent de la resistència anomenat Emmanuel Goldstein. A més, l'autora també demostra la ràbia que li té, mencionant específicament l'odi que li transmet en comptes de l'amor que abans tenia per ell. El poema ha estat escollit, entre d'altres, perquè expressa com tot el que abans havia estat ocupat per sentiments positius i agradables ara estan ocupats per emocions negatives i inhumanes.

Un cop el poema està recitat, la veu que l'ha recitat comença a dir la paraula *Hate*, al principi en veu baixa, i ha d'acabar, clavant també el temps de dos minuts, cridant aquesta paraula.

6.4. Hidden conversation⁷

Aquesta cançó està inspirada en l'estil Reggae perquè passa en el moment que el llibre agafa un caire diferent, més relaxat i amorós. Per tant, he triat un estil que defensa molt aquestes idees degut a la religió que representa. Aquest tema està basat en l'episodi de la trobada explicada anteriorment.

6.4.1. Estructura musical

Aquesta peça està en Fa Major. Hi ha un canvi de to a causa del canvi radical del protagonista. No deixa de ser pessimista, però sí que pensa diferent. La tonalitat és triada perquè és una de les tonalitats pròximes al Do Major, que representa la pau, ja que no té alteracions, però que té un bemoll, fet que li dóna un to més trist visualment parlant. També és necessari dir que aquesta peça està pensada per a un duet, ja que l'escena que explica implica a l'aparició de relacions amb una altra persona, de forma més real i que comporta

⁷ Conversa amagada

que els dos han de guardar el secret per tal d'evitar que els matin. La peça es pot dividir en tres grans parts.

La primera part és el vers i es repeteix dues vegades. Està formada per dues rodes d'acords de Fa Major, Do Major, Re menor i Sib Major i una de Sol menor i Do Major. La veu que representa la Júlia és la que comença sempre les frases al llarg del vers. Com que el llibre explica que no és la primera vegada que té relacions clandestines, es veu optimista i sempre acostuma a mantenir la nota o a ascendir-la al llarg de la frase. En canvi, la veu que representa en Winston té tendència a mostrar una melodia descendent, com ja he esmentat abans, representant la seva visió pessimista del món.

La segona part és l'estrofa i està formada per dues rodes dels acords Fa Major, Do Major, Re menor i Sib Major. Està pensada perquè les dues veus s'uneixin, i vagin a l'uníson. Té un dibuix que podria recordar a la peça *Never survive* perquè primer puja i després baixa. Tot i això ho fa de manera més relaxada.

La tercera part és el pont entre els dos últims versos. És una pujada que primer és el segon grau (Sol menor) i després puja de forma cromàtica, amb acords que no corresponen a la tonalitat (excepte el Sib Major). Aquests són Lab Major, La Major, Sib Major i Si disminuït. Per acabar aquesta escalada de tensió, la pujada acaba amb la quinta de Fa Major, que és el Do. Després torna al vers ja explicat abans.

6.4.2. Instruments utilitzats

Aquesta peça està pensada per ser simple, no cal una gran instrumentalització, ja que la trobada és entre la Júlia, en Winston i el bosc. Per representar els dos personatges he triat la veu, una femenina i l'altra masculina. Per representar el soroll del bosc, i la quietud que transmet he triat l'ukelele, pel seu so transparent i que està molt relacionat amb la felicitat. Aquesta és important en la trobada perquè és la primera vegada en tot el llibre en què es pot intuir aquesta sensació.

6.4.3. Lletra

La lletra d'aquesta cançó està dividida en quatre parts. En ser un duet, cadascú té una lletra diferent assignada, tot i això estan relacionats entre si.

La primera part, la qual es repeteix dues vegades, és una conversació tallada. La primera vegada, la veu que representa la Júlia demana perdó per haver xocat amb en Winston (és la manera amb què estableixen contacte) mentre Smith li demana quan i com quedar. Després aquesta estructura es repeteix, o sigui, en Winston parla sobre la topada pel passadís la qual si s'ajuntessin les converses del que diu la Júlia la primera vegada i el que diu Smith la segona tindrien sentit, i la noia li demana si es poden veure.

La segona vegada que es repeteix aquesta part passa quan ja ha acabat la seva trobada, i demanen com tornar a veure's alhora que parlen de com ha anat.

La segona part també es repeteix i és més curta. Tant la primera vegada com la segona són la confirmació d'on es trobaran i quan es trobaran.

La tercera part és l'estrofa, i tracta sobre la llibertat d'estimar, la qual ja prèviament el narrador explica que el *Partit* no permet matrimonis enamorats, per tant, priva la possibilitat d'estimar. Així doncs, la lletra combina l'amor amb un cant rebel al sistema, el qual no desapareix en cap moment.

La quarta part coincideix amb la pujada ascendent entre les dues estrofes finals, ja explicada anteriorment. La lletra també genera tensió, lentament, fent accions que poden acabar matant-los als dos.

6.5. Home sweet home⁸

Aquesta peça està basada en l'apartat de l'habitació explicat abans i escrita amb característiques del Beat. Tot i això, té la intenció de ser relaxant, com si fos una cançó per anar a dormir, ja que aquesta és el sentiment que transmet l'habitable que lloguen la Júlia i en Winston.

8 Llar dolça llar

6.5.1. Estructura musical

El lloc en què m'he inspirat per aquesta cançó és una habitació idíl·lica, on s'hi pot estar relaxat i aïllat del món exterior, on només té importància la tranquil·litat que transmet. Per això, he triat la tonalitat de Do Major, la qual no té alteracions, i a més, com que en el tema de Winston Smith estava en Do menor, el canvi que fa al llarg del llibre, fa que gairebé tingui ganes de viure, i de gaudir la vida que hi ha dins de les quatre parets. També he escollit un tempo que és igual als segons (negra igual a seixanta), amb la intenció que sigui l'única cosa que segueixi el temps en aquell establiment. La peça està dividida en dues parts Tot i que tenen la mateixa línia d'acords les dues: Do Major, Fa Major, Sol Major, Do Major.

La primera, com en el llibre, comença amb notes constants, que representen les relacions sexuals tot i que no són la part més important de les trobades, ja que després es relaxen i queda representat amb les rodones, que ocupen el mateix nombre de compassos que les negres constants. En aquesta part, totes les notes que surten formen part de l'acord simple (de tres notes) en representació del patró que explica que acostumen a seguir normalment.

La segona part també és pausada, tot i que a diferència de la primera hi ha més ritme, ja que té la intenció de representar les coses que varien segons el dia. A més, aquest tros sí que hi ha notes que quan sonen no formen part de l'acord el qual ha de sonar en aquell moment.

6.5.2. Instruments utilitzats

Aquesta peça al tenir la intenció de ser relaxant, no té elements de percussió, però sí que té l'acompanyament del piano, ja que és un instrument relaxant. Com que el tema està inspirat en el Beat, m'he influenciat en l'acompanyament de piano de la cançó Imagine, de John Lennon. Tot i que en aquell moment ja no formava part dels Beatles, sí que havia sigut un gran compositor d'aquest estil.

6.5.3. Lletre

La lletra d'aquesta cançó es pot dividir en quatre parts. Tenen la intenció d'expressar els sentiments que transmet l'habitació amb la qual està inspirada. A més està escrita en la visió del narrador.

La primera part no es repeteix. Parla de dos aspectes molt importants, tracta de la pau, que transmet el lloc com la companyia de la Júlia, a més de sentir-se lliure, sentiment que Winston troba molt important i essencial per viure. També fa referència a la primera frase de la cançó, la qual diu que no hi ha espai per l'amor per culpa de la por, i aquí diu que se sent lliure de la por i per això ja la pot estimar, sense problema.

La segona part relaciona directament l'habitació amb la Júlia, per tant li encanta la sensació. Així doncs, Smith torna a tenir somnis, els quals desapareixen a la segona peça. També diu que en aquell lloc, té el permís de ser com ell vol, sense cap mena d'ombra que el tapi, ja que està tan aïllat del món real que fins i tot assegura que no hi veu problemes, relacionats amb el color blau ja anomenats anteriorment a la primera cançó.

La tercera part està més enfocada a la companyia de la Júlia. Aquest personatge aconsegueix que Winston no vulgui morir. A més, com diu la lletra, els personatges tenen la sensació que en el passat, abans del *Partit* i de la guerra, l'amor existia i era acceptat i bonic, arribant així al punt on s'allunyen de la realitat.

La quarta part també va adreçada a l'amor que el personatge té cap a la Júlia, i cap a la sensació de protecció que li dona. Arriba a dir fins i tot que el món pot arribar a ser perfecte dins de l'habitable. A més, també parla de les ganes que té d'estar sempre allà, fet que posteriorment els pot perjudicar.

6.6. The Book⁹

Aquesta part està basada en l'apartat del llibre, explicat anteriorment. L'estil és de cançó protesta, ja que és una crítica al sistema polític presentat al llibre.

9 El Llibre

6.6.1. Estructura musical

Aquesta composició està en Mib Major perquè és la tonalitat utilitzada a la primera peça de presentació quan parla el sistema. Tot i això hi ha una diferència molt gran amb totes les altres peces, ja que el llibre va a contracorrent de la forma amb què està organitzat el món, i és que totes les peces estan en compassos binaris (excepte el principi de la sardana on ho explico després) però aquesta està escrita en un compàs ternari (3/4).

La primera part es repeteix tres vegades. Està formada pels acords de Mib Major, Fa menor, Lab Major i un altre cop Mi b Major (es fa dues vegades cada cop que es fa aquest tros). Com que és sempre la que va primera, comença una melodia ascendent, representant així l'interès que agafa el protagonista amb el llibre.

La segona part es repeteix també dues vegades i està formada pels acords Sib Major, Do menor, Lab Major i Mib Major, es repeteix dues vegades tot i que a la segona en comptes que soni un acord de Mib Major, es substitueix per Sib Major. La melodia crea tensió, va ascendint però a poc a poc. Aquest efecte està pensat per poder arribar al vers, a més de representar el nerviosisme dels lectors que tenen els lectors quan el protagonista llegeix el llibre.

La tercera part, i última, és el vers i es repeteix quatre vegades. Està formada pels acords Mib Major, Sib Major, Do menor i Lab Major. Després es repeteixen els dos primers acords dues vegades. La melodia, a diferència de totes les altres dues parts, és descendent, a més d'anar fent l'efecte d'accelerar, com si el que digués cada vegada fos més important que el que deia abans.

6.6.2. Instruments utilitzats

Aquí no hi ha una instrumentalització molt definida pel fet que la importància recau en la lletra: cal destacar que el que interessa és la lletra i per tant no pot haver-hi una massificació d'instruments. La cançó està pensada per acompanyament de guitarra acústica i piano, instruments que farien el so

tranquil i adient, com si fos l'ambient de lectura, que ha de ser semblant a l'ambient que hi ha a l'habitació on es llegeix El Llibre.

6.6.3. Lletra

La lletra és la part que té més importància de la peça, ja que pretén ensenyar unes idees (les mateixes que transmet El Llibre). Tot i això, la crítica està pensada per tal que la peça també critiqui la societat actual, ja que hi ha molts aspectes similars. Es pot dividir en quatre parts.

La primera és quan es fa una petita introducció del llibre, i sobre què va, malgrat tot, ja comença també a presentar la primera part del llibre, l'immobilisme social. Aquest és el tema principal de la segona part, equivalent al primer capítol que llegeix Winston Smith. La idea que els que tenien el poder van aconseguir compartir-lo per tenir-ne més, queda plasmada de manera literal. També explica la idea del pèndol del traspàs de poders, que es para, a més que apareix una referència al títol del capítol que llegeix (La ignorància és fortalesa), parlant que es pot manipular la informació, aportant ignorància de manera dissimulada.

La tercera part és el vers i es repeteix dues vegades. La lletra surt una mica de la idea del llibre i intenta fer una crítica social més directa. Primer a la manipulació d'informació, que amb l'aparició de les xarxes socials cada vegada és més visible, però tot i això també continua utilitzant-se molt.

La segona crítica va cap a l'individualisme, també presentat al llibre, però amb la diferència que a la vida real l'individualisme no és per supervivència, sinó per ser més que els altres, arribant així a una versió dolenta de la humanitat.

La següent crítica va directa al canvi climàtic, que ajudat de la foscor, pols i fumera que explica el llibre, se'n fa referència. A més també hi ha la intenció de denunciar les poques ganes que hi ha de canviar el món, encara que cada vegada vagi a pitjor.

La quarta part està pensada en el capítol de «La guerra és pau». La lletra explica que per tal d'evitar els excessos, que llavors portaven canvis de poder,

es va crear la guerra interminable, per així evitar revoltes per tenir més privilegis i que l'única idea fos la supervivència, evitant així pensar en els drets. Cal destacar que la lletra ja diu que la guerra ajudava a desviar la ràbia del poble, i a més que estava teoritzada, que se seguia un pla.

6.7. Love letter¹⁰

Aquest episodi està inspirat en el tros del llibre que anteriorment he mencionat com La Captura. La composició està basada en l'estil pop perquè és una música essencialment comercial. Això li atorga una popularitat igual que les captures al llibre. A més, és una música pensada per estar gravada, i per tant, es decideix amb calma i es fa de forma meditada, de la mateixa manera que agafen a la parella.

6.7.1. Estructura musical

El tema està en tonalitat de Do, la primera vegada major i la segona està en menor. Això és perquè treuen al protagonista de l'habitació (estava en mode major) i el retornen al seu pessimisme (mode menor, com el tema dedicat al personatge). Tot i això es pot destacar que tots els acords Vè grau, que en aquest cas són els acords de Sol, són majors encara que la tonalitat sigui Do menor. Això és degut a que el protagonista ha evolucionat al llarg del llibre, per tant, algun dels acords que surten al principi del projecte, igual que alguns dels aspectes del protagonista, evolucionen i no tornaran a ser iguals.

La primera part de la peça (Do Major) representa quan encara no els han capturat, però sí que estan a punt. Primer passa pels acords de Do Major, Fa Major, Sol Major i Do Major, els mateixos que surten a la primera peça, però amb diferent mode. La melodia d'aquest passatge té un ritme similar també a la primera cançó, però en comptes de només tocar una nota i saltar a la tònica del següent acord, aquí comença amb la tònica de l'acord de Do Major, després fa un arpegi, i acaba relaxant-se a la tònica de l'acord següent. Després es torna a arpegiar però l'acord de Sol Major, i s'acaba descansant al mi, en l'acord de

10 Carta d'amor

Do Major. Això es repeteix dues vegades, després es fa una baixada d'acords de La m, Sol Major, Fa Major i Do Major, també dos cops.

En aquest passatge es segueix la mateixa estructura d'abans, el primer i el tercer compàs la melodia es mou, en canvi als compassos dos i quatre d'aquest tros es descansa amb una nota de l'acord. A més la melodia és quasi sempre igual, o sigui, es fa el mateix amb l'acord de La Major que amb el de Fa Major, i es descansa a la mateixa nota, el sol en els acords de Sol Major i Do Major. Això fa un efecte que no es mou res (tota la peça passa a l'habitació) però en realitat tot sona diferent, com si realment es moguéssim i hi haguéssim acció. Finalment hi ha un acord de V (Sol Major) que dóna peu a un Do menor, introduint així a la següent part de la cançó.

La segona part de la peça és idèntica a la primera, però passada a Do menor, això fa que soni tot més fosc, ja que els han capturat. A més l'acord que abans era menor (La) ara passa a ser major, a diferència dels altres (amb l'excepció del Sol, ja mencionada abans).

6.7.2. Instruments utilitzats

Aquesta cançó tindria com a acompanyament principal una guitarra acústica i una bateria. També hi haurien sintetitzadors suaus per tal de marcar més l'harmonia de la cançó. Remarcar sobretot la utilització d'instruments d'estudi que no calen que siguin necessaris ni que tinguin un paper transcendental a la peça, però sí que el tenen en l'estil Pop. Destacar també la utilització d'una veu totalment natural, com en les altres cançons.

6.7.3. Lletra

La lletra d'aquest tema, tot i que va de la captura, està pensada com si fos una carta, que fa Winston Smith a la seva amada Júlia. Es pot dividir en quatre parts. Cal recordar que el primer, segon i part del quart fregment estan en mode major, per tant serà tot positiu per així tenir consonància amb l'harmonia.

La primera part parla d'ell mateix, com a personatge, que, acompanyant la música explica que no vol canviar de com està en aquells moments, per tal

que durin per sempre. També menciona com el fet d'estar amb la Júlia el fa tornar boig, tot i que guanya intel·ligència. Aquesta és deguda a la participació d'El Llibre. Tot i això, també hi ha la intenció de reivindicar la sensualitat que aporta la intel·ligència humana, i que molts cops és infravalorada, encara que el mateix protagonista diu diverses vegades que és una de les coses que més li agraden de la Júlia.

La segona part ja parla de la Júlia, adreçant-s'hi com a *tu*. Ell dóna per fet que duraran per sempre, tot i que també agraeix tot el que li ha fet viure. En aquesta part també es menciona una idea molt important del protagonista. Aquesta ja ha estat mencionada anteriorment i és la llibertat. En aquesta peça també és important perquè és en la que la perdran definitivament.

La tercera part ja diu que ell podrà amb tot només estimant-la. Aquesta referència a tot vol dir el sistema, que està a punt de capturar-los.

La quarta part ja és posterior al fet que els capturin. A més culmina el jo i tu, parlant com a nosaltres. Aquí apareix un altre cop la negativitat que s'havia perdut des de la quarta cançó. Primer parla del passat feliç, que desapareix després d'una gran empenta, que els separa i els deixa tristos i buits un altre cop. Després ja recorda que ell sabia que passaria. A més, el pessimisme reapareix, dient que tot el que brilla, per tant que és bonic i agradable, amaga la mort.

La cinquena part és ja el final de la carta i així doncs li diu adéu. Posteriorment ell no desmenteix tot el que ha dit en tot el llibre, sobretot en els episodis que comparteix amb la Júlia, i finalment li diu que l'estima, donant per acabat l'episodi feliç que té el llibre.

6.8. 101

Aquesta peça explica l'episodi que passa al Ministeri de l'Amor. Està inspirada en l'estil Soul perquè el que fa el Ministeri és destrossar les ànimes de la gent que hi entra.

6.8.1. Estructura musical

Aquesta cançó està en tonalitat de Do menor. Això és perquè el llibre és explicat per l'experiència de Winston Smith. El seu tema, Never survive, està en aquesta mateixa tonalitat. També cal destacar que és com acaba la cançó anterior, Love letter. És important dir que el tempo no és binari, és un compàs compost (12/8) que dóna quatre temps, però que aquests acostumen a dividir-se entre tres. Això li dóna una sonoritat de joc, tal com juguen torturant a la gent, però també desestabilitza a l'oient, ja que no és un ritme molt comú.

Es pot dividir en tres grans parts, bastant diferents, que totes juntes intenten representar els diferents estats d'ànim que el protagonista presenta al llarg d'aquest episodi.

La primera part és tensa, està inspirada amb els moments en què Winston Smith està tancat a la cel·la i va veient passar a la gent a l'habitació 101. Està formada pels acords de Do menor i Sib Major. La melodia és senzilla i repetitiva. Es manté bastant estable perquè els ànims del protagonista estan baixos. L'acompanyament d'aquesta part és picat, no es lliga cap nota. Al final d'aquesta part hi ha un *break* de bateria que dóna pas a la següent.

El segon fragment de la peça és tot més lligat, ja que representa quan troba a faltar la vida que havia aconseguit portar. Aquesta nostàlgia hi és present quan, amb els mateixos acords que el primer tros (no s'ha mogut de la cel·la) la melodia puja i baixa de manera més directa. Intentant aconseguir un efecte de plany, a aquests alts i baixos melòdics se li suma que l'acompanyament és tot lligat i el piano acompanyant va amb el pedal, aportant melancolia.

El tercer fragment ja passa en un altre espai que és dins de l'habitació 101. Els acords recreen la moral dels qui entren (van descendint a mesura que passa el temps) i són Do menor, Sib Major, Lab Major i Sol Major (explicat el perquè a la cançó anterior). La melodia s'accelera, representant el neguit de quan torturen al protagonista. A més, el principi de la frase s'utilitzen figures binàries (negres) amb compàs ternari, fet que desestabilitza la peça, igual que la tortura a

Winston. A més no reposa fins que arriba a l'últim acord de la roda, donant un aire estrepitos i de caràcter gairebé violent.

L'acompanyament torna a ser picat per tal d'accentuar els afectes de la melodia. Cal destacar que tot i que la canta una sola veu, la melodia del fragment té un caràcter de pregunta i resposta, un dels factors a destacar en l'estil utilitzat en aquesta peça.

6.8.2. Instruments utilitzats

Aquesta peça està pensada per fer amb una bateria, un piano i un baix. Aquests instruments podrien estar afegits per algunes veus que doblessin o fessin segones veus. Tot i això, igual que en les anteriors no hi ha una instrumentalització molt definida, però sí necessària per complir les característiques de la música Soul.

6.8.3. Lletra

La lletra es pot dividir en tres parts, que coincideixen amb les de l'estructura musical ja explicada. La lletra, com passa amb l'estil triat, és una crítica social del protagonista a tot el que passa al ministeri de l'amor.

La primera part, igual que la música, transcorre dintre la cel·la mentre Winston espera sortir d'ella. El primer cop que passa és previ a la tortura, menciona els crits que sent, de la gent que no va enlloc més que a l'habitació 101, la qual porta el nom de la cançó. El segon cop ja passa quan retorna a la cel·la on estava. Es pot veure com reacciona a la tortura, i com el sistema gaudeix d'aquesta. També destaca el fàstic que li fa, arribant a comparar-lo amb la bilis.

La segona part de la peça, tot i que la música té un to nostàlgic, no és fins a la segona vegada que apareix la part, ja que en la primera el narrador continua explicant els passos que es segueixen per tal de realitzar la tortura, que permet alliberar-se dels oponents del sistema, tal com es menciona directament.

El segon cop, sí que hi ha una apologia directa a la llibertat anterior, que com diu el llibre, es pot descriure com la capacitat de dir que dos més dos fan quatre. Aquesta referència és important, ja que al llarg de la tortura intenten

aconseguir que digui que la suma d'aquests dos nombres sigui equivalent a cinc. Tot i això també segueix la línia de la primera vegada que apareix aquesta part, explicant que no se surt d'allà fins que estàs trencat, no només físicament sinó que també mentalment, ja que la tortura mencionada no serveix per eliminar persones, serveix per treure idees.

La tercera part és l'estrofa que es repeteix diverses vegades. Aquest tros explica, igual que fa la música, el que passa dins de la sala 101. Aquí ja presenta la professionalitat i planificació que hi ha en les tortures. A més també diu que fa dolor, tot i que realment, la part més dolorosa que apareix és quan el protagonista s'adona que no es pot guanyar al sistema establert, per molt injust que sigui. Així doncs, conclou reconeixent que l'únic guanyador és el sistema i que ningú aconseguirà treure-li el poder, acabant així amb l'etapa rebel del protagonista.

6.9. Camí de l'exili

Aquesta peça és molt diferent de la resta de cançons. La seva estructura és una sardana. A més és una dedicatòria a totes aquelles persones que per motiu polític o per supervivència, han estat perseguides i han hagut d'exiliar-se.

Aquest tema no està només inspirat en el final del llibre, sinó que també està basada en una etapa de l'escriptor George Orwell, que va lluitar al bàndol republicà durant la Guerra Civil Espanyola i posteriorment va haver de patir l'exili.

La sardana intenta imitar els diferents sentiments que pot tenir una persona exiliada, tot i que no crec que hagi pogut imitar aquest sentiment perquè mai l'he patit, com a molt l'he llegit per les mans d'Orwell i el llibre *Homenatge a Catalunya*.

Cal destacar que, tot i que existeixen, aquesta no és una sardana pensada per estar cantada. Tampoc hi ha un apartat explícit sobre els instruments utilitzats, ja que està escrita per a una cobla normal d'onze membres.

6.9.1. Curts

Els curts tenen la intenció de representar la marxa del país i és la part on més m'he basat en el llibre *Homenatge a Catalunya*. Consten de dues parts molt definides.

Tot exili té una causa de la marxa, que en el cas de l'escriptor va ser la repressió al POUM i als que havien lluitat pel sindicat. Al principi hi ha una música exaltada, forta, que li dóna molta energia a la sardana. Aquest representa la marxa sobtada del protagonista d'aquesta peça, o sigui, George Orwell. En el seu cas, va ser molt sobtat, de cop va haver d'exiliar-se. Per tant, la marxa ha de ser convulsa. Per això mitja cobla, de cop, toca tres notes binàries (negres) en un compàs de 6/8.

La resta de la cobla fa una resposta de dues corxeres i el flabiol fa un trino a dalt, aconseguint així un clima agressiu. Aquest passatge acaba deixant als fiscorns sols fent una escala descendent. Després s'afegeixen el trombó, contrabaix i flabiol sols, ja que són els que marquen en quatre compassos previs al fet que comenci la segona part dels curts.

El següent passatge de la peça cobra un sentit totalment diferent, aquí la convulsió ja ha passat, deixant així una tristesa i solitud molt gran, ja que durant l'exili, es deixa tot enrere menys el que es pot portar a sobre. L'efecte que ha de transmetre és de solitud, pobresa emocional i tristesa. Així doncs he fet una melodia que després l'acompanyen els que prèviament feien la base (flabiol, trombó, fiscorns, tible i contrabaix).

La melodia principal, de forma quasi solitària, la fa primer la tenora primera, que tindrà peites respostes del tible segon. Després la melodia es repeteix amb algunes variacions però amb la veu principal tacada pel Tible primer, i a una octava més amunt. Les respostes les fa la trompeta primera, i el trombó té silencis, ja que el que feia ell ara ho fa la trompeta segona. El final són dos negres, que han de ser molt curtes però molt piano, tocat per tots els instruments de vent fusta. Així es marca un final molt suau que farà molt contrast quan tornin a fer els curts o es passi a fer els llargs.

6.9.2. Els llargs

Els llargs representen ja una altra etapa de l'exili. Aquesta es basa en una vegada ha marxat del país, el subjecte ja està segur, la música descriu que no cal que patir tant per la seva vida com en el passatge anterior.

El principi però, com els curts, té un inici excitat. Aquest cop però és la ràbia que pateix el protagonista de la cançó. Per tal de plasmar-la, m'he imaginat com seria el que somnaria aquella persona, que possiblement eren malsons, per tant hi hauria moviments convulsos. Aquests són representats amb ritmes d'una semi corxera i una negra o negra amb punt que cau al terra del temps. Això ho fa tota la cobla, a diferents temps, per així escenificar un trasbals més gran.

Després, la base harmònica es torna a quedar sola, amb la tenora fent una melodia, però aquest cop el ritme varia. Tot és més pausat, però més melancòlic i nostàlgic. No hi ha el temor de morir (que feia el flabiol durant els curts) sinó que hi ha la tristesa de no poder estar a casa.

De cop, quan acaba aquesta última frase els instruments greus de la cobla fan una aparició, com si es tractés d'un cop de ràbia, que dura quatre compassos, però que després dona a una zona de relaxació per tal de les trompetes, que aniran augmentant de forma progressiva un altre cop la tensió a l'oient. La primera vegada d'aquesta pujada els tibles resolen aquest passatge, aprofitant així per canviar el ritme de la base. Però un cop acabat aquest oasi de tranquil·litat, les trompetes, ara amb més acompanyament, porten la melodia al salt.

Aquest episodi es caracteritza perquè és el moment en què els balladors salten durant el tros final. Així doncs, encara que la peça sigui de caràcter fosc, cal recordar que el seu objectiu és que es pugui ballar, per tant el tros final se'n torna a la ràbia, però aquest cop amb el tema que havia tocat la tenora al principi dels llargs, però amb la base rítmica canviada per tal de donar més força a la peça. A més, per aconseguir transmetre el sentiment triat pel passatge, tota la cobla toca, fent contracants a la melodia o només la base

rítmica, com és el cas dels instruments més greus (trombó, fiscorns i contrabaix).

Ja quan la peça està a punt de finalitzar, una vegada ha acabat la melodia, apareix el ritme del principi dels llargs, però només quatre compassos, i passant la veu a cada conjunt d'instruments iguals o similars (primer els tibles, després les tenores i el flabiol, després les trompetes i el trombó i finalment els fiscorns i el contrabaix).

Així doncs, la peça acaba amb la tònica de la tonalitat de la sardana, amb els instruments més greus. Cal destacar que la nota que acaben fa referència al final del llibre. Aquest acaba amb un soroll molt fort i curt (última nota) i un silenci a la resta del compàs, il·lustrant la pau que sent el narrador una vegada és assassinat.

VII. Conclusions

La valoració final del meu Treball de Recerca és molt positiva. Des del principi, vaig saber que aconseguir fer tantes peces musicals lligades, amb un tema a seguir i sent la primera vegada que feia aquest tipus de creacions, amb tants estils diferents, era tot un repte. Malgrat les dificultats, després de moltes hores, he pogut completar l'obra que tenia pensada. Però no tot és positiu, ja que com es pot observar, la majoria de les peces tenen una instrumentalització precària, que només existeix conceptualment.

Continuant amb l'autocrítica també he descobert que encara em falta molt coneixement musical. Les peces, musicalment parlant, són fetes amb acords simples, que demostren que el meu nivell musical encara té molt per aprendre. Tanmateix, he quedat sorprès per la facilitat que a vegades he tingut per fer algunes composicions tot i que d'altres que m'han portat molts maldecaps.

El primer gran problema que he tingut ha estat el temps. A la primera composició vaig dedicar més de dues setmanes per fer-la, a més de sumar-hi que prèviament ja n'havia intentat fer-ne una la qual no em va agradar acabada i la vaig voler refer de zero. Aquest em va fer adonar que havia de fixar un temps màxim dedicat a les cançons. Així doncs vaig deixar de buscar la perfecció en cadascuna d'elles i vaig haver d'acceptar-les tal com quedaven.

El segon problema ha estat la invenció de sentiments. Moltes escenes del llibre, que al principi em van semblar molt explícites i fàcils de musicar-les, em van costar molt més del que pensava, pel simple fet que en el moment en què les feia no sentia el mateix, normalment un sentiment totalment oposat al que havia d'escriure. Això es pot notar al llarg de les cançons, ja que les que passen al mig del llibre (a partir de *Hidden conversation*) són molt més alegres que no pas com surten al llibre, però en el moment de fer-les em sentia incapaç de poder transmetre més tristesa o opressió.

El tercer gran problema ha arribat a l'hora de fer les partitures. El temps també és part del problema, però com es pot veure en els annexos, les partitures de

les dues primeres cançons estan molt ben fetes, detallat amb el que fa cada instrument. A partir de la quarta, exceptuant la sardana, les partitures s'han de completar amb els acompanyaments.

Tot i això, reitero que estic molt orgullós del meu treball. Trobo que he creat un gran projecte que m'ha fet créixer les ganes de crear música, m'ha ensenyat les meves debilitats com a compositor, però també m'ha ajudat a convèncer-me que sóc capaç de posar-me un repte i fer tot el possible per assolir-lo. També trobo que cal destacar que aquest treball no m'ha ajudat a ajustar més la meva sortida universitària, sinó que l'ha obert més, ja que el camp de la composició l'he trobat molt interessant i també m'agradaria estudiar-lo més a fons.

En un futur també proper tinc la intenció de retocar lleument les composicions d'aquest tema. A més, també m'agradaria fer-les públiques.

Finalment voldria dir que aquest treball no ha quedat tancat, però sí que tanca una etapa de la meua vida i n'obre una altra, m'ha ajudat a ensenyar al món qui sóc i què puc fer, a enfrontar-me als meus problemes, a obligar-me a mirar endavant i a seguir treballant.

VII. Bibliografia

Juan A. Pérez (27 de setembre de 2017). El soul y el funk de los años 60. Recuperat el 10 de juliol de 2019 <https://www.housemusicplayer.com/soul-funk-anos-60/>

Aerofonos.com (Data no especificada). El flabiol. Recuperat el 30 d'agost de 2019, des de <https://aerofonos.com/flabiol/>

Apunts obtinguts d'un curs d'història de la música del Segle XX, impartit per Pau Albert.

Autor desconegut (28 de gener, 2015).1984 - George Orwell: Breve análisis desde el punto de vista del lector convencional. Recuperat el 20 d'abril de 2019, des de <https://monillo007.blogspot.com/2015/01/1984-george-orwell-breve-analisis-desde.html>

Autor no especificat (data no especificada). El Blues. Recuperat el 9 de juny i el 7 de juliol de 2019, des de http://www.sondames.org/?page_id=308

Autor no especificat (data no especificada). "Papa" Jack Laine. Recuperat el 17 de juny de 2019 <http://redhotjazz.com/laine.html>

Autor no especificat (data no especificada). La ley seca: la era de la prohibición en los Estados Unidos. Recuperat el 19 de juny de 2019, des de <https://europadigital.es/historia/la-ley-seca/>

Autor no especificat (data no especificada). Elvis Presley. Recuperat el 20 de juny de 2019, des de https://www.todomusica.org/elvis_presley/

Autor no especificat (data no especificada). Biografía de Aretha Franklin. Recuperat el 25 de juny de 2019, des de https://www.todomusica.org/aretha_franklin/

Autor no especificat (data no especificada). The Beatles. Recuperat el 26 de juny de 2019,des de <https://www.biografiasyvidas.com/biografia/b/beatles.htm>

Autor no especificat (data no especificada). Música Disco. Recuperat el 29 de juny de 2019, des de <http://musicandote.com/musica-disco/>

Autor no especificat (13 de juliol de 2013). Soul, el alma se hace música. Recuperat el 10 de juliol de 2019, des de <http://queaprendemoshoy.com/soul-el-alma-se-hace-musica/>

Autor no especificat (13 d'octubre de 2017). El tamborí. Recuperat el 30 d'agost de 2019, des de <https://ca.wikipedia.org/wiki/Tambor%C3%AD>

Dr. Ruben Bardichesky (1 d'abril de 2007). Original Dixieland Jazz Band - Jazz Archives 1921 – 1936. Recuperat el 18 de juny de 2019, des de <https://jazz-rock-rberdi.blogspot.com/2007/04/original-dixieland-jazz-band-jazz.html>

Biografías y vidas (data no especificada). George Orwell. Recuperat el 27 d'abril de 2019, des de <https://www.biografiasyvidas.com/biografia/o/orwell.htm>

Biografías y Vidas (data no especificada). Billie Holiday. Recuperat el 19 de juny de 2019, des de <https://www.biografiasyvidas.com/biografia/h/holiday.htm>

Biography.com Editors (19 de gener de 2019). Duke Ellington Biography. Recuperat el 19 de juny de 2019, des de <https://www.biography.com/musician/duke-ellington>

Buscabiografías (2019). Ella Fitzgerald. Recuperat el 19 de juny de 2019, des de <https://www.buscabiografias.com/biografia/verDetalle/2882/Ella%20Fitzgerald>

Buscabiografías (2019). George Orwell. Recuperat el 27 d'abril de 2019, des de <https://www.buscabiografias.com/biografia/verDetalle/7554/George%20Orwell>

Blues.co.es (data no especificada). Acerca de los Blues. Recuperat el 7 de juliol de 2019, des de <http://blues.com.es/sobre-blues.shtml>

Cristina Calvet (28 d'octubre de 2015). Drets de la propietat intel·lectual i drets d'imatge. Recuperat el 12 d'agost de 2019, des de https://sde.cultura.gencat.cat/contingut/m_agenda/documents/397_ponencia-sde-2.pdf

Dalith Colorado (data no especificada). Música gospel y sus más destacados representantes. Recuperat el 8 de juny de 2019, des de <https://www.cultura10.com/musica-gospel-y-sus-mas-destacados-representates/>

Mark Edward Nero (7 d'abril de 2018). What Makes Music Funky?. Recuperat el 28 de juny de 2019, des de <https://www.liveabout.com/what-is-funk-music-2851215>

EcuRed (data no especificada). Música pop. Recuperat el 13 d'agost de 2019, des de https://www.ecured.cu/M%C3%BAsica_pop#Caracter.C3.ADsticas

Great ayuda (6 de maig 2016). Resumen y análisis de 1984 (George Orwell). Recuperat el 20 d'abril de 2019, des de <https://es.slideshare.net/great-ayuda/resumen-y-analisis-de-1984-george-orwell>

Historia y biografía (3 de juny de 2018). George Orwell. Recuperat el 27 d'abril de 2019, des de <https://historia-biografia.com/george-orwell/>

Andrea Imaginario. (28 de maig del 2019).Significado de música. Recuperat el 8 de juny de 2019, des de <https://www.significados.com/musica/>

Institut d'Estudis Catalans (data no especificada). Recuperat el 8 de juny de 2019, des de <https://dlc.iec.cat/>

Angelica-Ismayri (22 de febrer de 2011). Características de la musica pop. Recuperat el 13 d'agost de 2019, des de <https://musicapop2000.blogspot.com/2011/02/caracteristicas-de-la-musica-pop.html>

Ed Kopp (5 d'agost del 2005). A Brief History of the Blues. Recuperat el 9 de juny de 2019, des de <https://www.allaboutjazz.com/a-brief-history-of-the-blues-by-ed-kopp.php>

Laura Martínez y Daniel Delgado (data no especificada). ¿Qué es el hip hop?. Recuperat el 29 de juny de 2019, des de <https://www.muyinteresante.es/cultura/arte-cultura/articulo/que-es-el-hip-hop-871377255918>

Orwell, George (1949). Traducció de Vinyes, Joan (1965). 1984. Esplugues de Llobregat: Editorial Vergara.

Orwell, George (1938). Traducció de Folch i Camarassa, Ramon (2010). Homenatge a Catalunya (2^a Ed.). Barcelona: Edicions 62, labutxaca.

Julián Pérez Porto y Ana Gardey (2009). Definición de Punk. Recuperat el 28 de juny de 2019, des de <https://definicion.de/punk/>

Julián Pérez Porto y Ana Gardey (2014). Definición de Reggae. Recuperat el 29 de juny de 2019, des de <https://definicion.de/reggae/>

Gustavo Porras (7 de juny de 2012). Los años 60 y el Beat británica: The Beatles. Recuperat el 24 de juliol de 2019, des de <http://www.clavesdemusica.com/2012/06/los-anos-60-y-el-beat-britanico-beatles.html>

Portal de lecturas (10 de juny, 2012). 1984, Crítica y análisis de la obra. Recuperat el 20 d'abril de 2019, des de <https://portaldelasculturas.wordpress.com/2012/06/10/1984-critica-y-analisis-de-la-obra/>

Rijeos (18 d'octubre de 2014). El Glam Rock, Recuperat el 28 de juny de 2019, des de <https://culturacolectiva.com/musica/el-glam-rock>

Significados.com (20 de setembre de 2018). Significado de Música pop. Recuperat el 6 de juliol de 2019, des de <https://www.significados.com/musica-pop/>

Stephen Saylor (15 de setembre de 2017). gospel Music Characteristics. Rucuperat el 7 de juliol de 2019, des de <https://ourpastimes.com/gospel-music-characteristics-12224026.html>

Linda Serio (1 de setembre de 1989). Original Dixieland Jazz Band: Nick LaRocca's Jazz Pioneers. Recuperat el 18 de juny de 2019, des de <https://www.offbeat.com/articles/original-dixieland-jazz-band-nick-laroccas-jazz-pioneers/>

Serra, Joaquim (1957). Tractat d'instrumentació per cobla (1^a Ed.). Barcelona: Gràficas Marina.

Stephen Thomas Erlewine (data no especificada). The Rolling Stones. Recuperat el 28 de juny de 2019, des de <https://www.allmusic.com/artist/the-rolling-stones-mn0000894465>

The editors of the Encyclopedia Britannica (24 setembre de 2007). King Oliver. Recuperat el 9 de juny de 2019, des de <https://www.britannica.com/biography/King-Oliver>

The editors of the Encyclopedia Britannica (5 d'abril de 2019). Louis Amstrong. Recuperat el 17 de juny de 2019, des de <https://www.britannica.com/biography/Louis-Armstrong#ref40400>

The editors of the Encyclopedia Britannica (2 de gener de 2019). Dizzy Gillespie. Recuperat el 20 de juny de 2019, des de <https://www.britannica.com/biography/Dizzy-Gillespie>

Unknown (30 d'octubre de 2012). El gospel y su evolución. Recuperat el 6 de juliol de 2019, des de <https://redamemusic.blogspot.com/2012/10/el-gospel.html>

Unknown (14 de març de 2014). Las Características del Reggae. Recuperat el 9 de juliol de 2019, des de <https://proyectodereggae.blogspot.com/2013/03/las-caracteristicas-del-reggae.html>

Universitat Autònoma de Barcelona (6 de Juny de 2019). Propietat intel·lectual i accés obert. Recuperat el 12 d'agost de 2019, des de <https://blogs.uab.cat/dretsautor/2015/06/22/que-es-una-entitat-de-gestio-col%C2%B7lectiva-de-drets-de-propietat-intel%C2%B7lectual/>

Michael Verity (9 de juny de 2018). History and origins of Ragtime. Recuperat el 9 de juny de 2019, des de <https://www.liveabout.com/what-is-ragtime-2039546>

IX. Annexos